

7596

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΑΡΕΤΗΣ

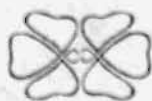
ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΙΣ

ΤΗΣ ΑΟΙΔΙΜΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Β. ΚΑΪΒΑΝΟ

SISMANOOGLIO
MEGARON

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

—
1940

 SISMANOGLIO
MEGARO

2596

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΑΡΕΤΗΣ

ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΙΣ

ΤΗΣ ΑΟΙΔΙΜΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Β. ΚΑΪΒΑΝΟ

ΙΣΤΑΝΠΟΥΛ

—
1940

ΤΥΠΟΙΣ ΦΑΖΙΛΕΤ - ΓΑΛΑΤΑ

AIKATEPINH B. KAIBANO

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

Τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, τὴν καθοδηγοῦσαν τὰ βήματα τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου χριστιανοῦ καὶ ἀπαιτοῦσαν « τῆς εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθαι τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός » (Ἑβρ. ιγ' 16) ἀντικατοπτρίζει ἡ **παροῦσα συλλογὴ γραπτῶν μνημείων**, σιτρεφομένων περὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις ἀγαθοῖς βιοτὴν μαῶς ἐναρέτου καὶ εὐσεβοῦς χριστιανῆς γυναικός, τῆς ἀοιδίμου **Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο**.

Τὰ γραπτὰ ταῦτα μνημεῖα προέρχονται παρὰ Κορυφῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Καταλόγου ὡς καὶ παρὰ προσώπων ἐξέχουσιν κατεχόντων θέσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ τῆς ἡμετέρας πόλεως, προθυμοποιηθέντων ὅπως αὐτορμήτως ὅπως διὰ καταλλήλων σκέψεων καὶ λέξεων διατρανώσωσιν ἐν ἐπὶ τούτῳ **Λευκώματι** τὴν βαθεῖαν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀοίδιμον εὐργέτιδα ἐκτίμησιν καὶ εὐγνωμοσύνην ἀνθ' ὧν αὕτη εἰργάσατο φιланθρώπως ὑπὲρ πολλῶν παρ' ἡμῶν ἐνταῦθα, ἀνεξαρτήτως φύλου, ἡλικίας καὶ ὁμολογίας.

Ἡ τοιαύτη ὅπως οἰκειοθελῆς ἔγγραφος διαδήλωσις τῶν ὡς ἄνω σεβασμίων καὶ ἀξιοτίμων προσώπων ἐθεωρήθη καλὸν καὶ σκόπιμον ὅπως μὴ κρυβῇ ἀλλ' ἀποκαλυφθῇ, καὶ ὡς μία φωτίζουσα λαμπὰς τεθῇ ὄχι ὑπὸ τὸν μόδιον ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν διαλαλοῦσα τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν, ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον, τὸ ἀλτρουϊτικὸν καὶ φιλάνθρωπον ἔργον τῆς **Αἰκατερίνης Καϊβάνο** καὶ δὴ καὶ προτρέπουσα καὶ ἄλλους εἰς μίμησιν αὐτῆς.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος τῆς μεταιροπῆς τοῦ πρωτοτύπου χειρογράφου **Λευκώματος** εἰς τὴν παροῦσαν ἔντυπον ἔκδοσιν, πρωτοβούλῃ σκέψει καὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ τοῦ τεθλιμμένου συζύγου αὐτῆς κυρίου **Βικεντίου Καϊβάνο**.

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΓΡΑΨΑΝΤΕΣ

Σελίς

✠	'Ο αοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φώτιος Β'	9
✠	'Ο Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. 'Αδαμάντιος κατὰ σελτὴν ἐντολὴν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βενιαμὶν Α' ✠	12
	'Ο σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος	15
	" " " Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶς	16
	" " " Σάρδεων κ. Γερμανός ✠	27
	" " " Εἰρηνοπούλεως κ. Κωνσταντῖνος	29
	" θεοφ. Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Παγκράτιος ✠	41
	" " " Ἐλαίης κ. Ἀγαθάγγελος ✠	42
	" πανοσιωλ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Πολύκαρπος	47
	" " " κ. Σεραφεῖμ Κρασᾶς ✠	49
	" ὁσιώτατος ἱερομόναχος πατὴρ Ἀμβρόσιος Καραγιάννης	51
	" αἰδεσιμώτατος οἰκονόμος πατὴρ Καλλίνικος	53
	" ὁσιώτατος πατὴρ R. Collaro	54
	" " " Athanase Taoussi c. d.	55
	" πανοσιολογ. διάκονος Μελίτων Χατζῆς	56
	" ἱερολογ. " Εἰρηναῖος Ἀγγελίδης	57
	Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορεία Σταυροδρομίου	63
	" Ἐπιτροπὴ τῆς ἱ. Ἐκκλ. τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας Σταυροδρ.	64
	" Κεντρικὴ Ἐφορεία Χαλκηδόνος	65
	" Ἐφοροεπιτροπὴ Πριγκήπου	66
	" Βασιλικὴ Ἱταλικὴ Σχολὴ θηλέων Ἰσταμπούλ	71
	Τὸ ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφεῖον τῶν ἀρρένων	73
	" Ἱταλικὸν Ὀρφανοτροφεῖον « Principe Piemonte » Ἰσταμπούλ	74
	" " " Ἀντωνιακὸν Κοράτο (Ἱταλίας)	75
	" Ἀσυλὸν τῶν Γερόντων Μπομόντι Ἰσταμπούλ	77
	" Ἀρτιτζιάνειον Γηροκομεῖον Χαριμιέ Ἰσταμπούλ	78
	Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Πέραν	81
	" " " " " Χαλκηδόνος	82

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΪΒΑΝΟ

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τῇ 25.8.1887.

Ἐνομφεύθη ἐν Πειραιεὶ τῇ 5.5.1906 μετὰ τοῦ Β.
Καϊβάνο, Μηχανικοῦ

Ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 29.5.1934.

Τὸ ταριχευμένον λείψανόν Της, κατόπιν τετραετοῦς
διαμονῆς ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Νεκροταφείου Σισλῆ,
μετεφέρθη εἰς Πειραιᾶ, διὰ τοῦ ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου
«Γκριμάνι», τὸ ὅποζον ἀπῆρεν ἐκ Κων/πόλεως τὴν
Παρασκευὴν 6.5.38, καὶ κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα
Πειραιῶς τὸ Σάββατον 7.5.38.

Τὴν Κυριακὴν 8.5.38 ἐναπετέθη εἰς τὸν Ἱπόναον
Ἀγίου Βικεντίου τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίας Αἰκατερίνης,
ἀνεγερθείσης εἰς μνήμην Αὐτῆς παρὰ τοῦ συζύγου Της
ἐπὶ τῆς Πλατείας Ἀλεξάνδρας Πειραιῶς, ὅπως ἐφησὶ
χάσῃ εἰς τοὺς Αἰῶνας τῶν Αἰώνων.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΪΒΑΝΟ

Ὁ βίος τῆς Αἰκατερίνης Πειραιῶς περιγράφεται τόσον θεσπεσίως παρὰ τοῦ μακαρία τῇ μνήμῃ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Β' καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀγίων Συνοδικῶν, τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Κοινοτήτων Κων/πόλεως, ὥστε ὁ πενιχρός μου κάλαμος μετ' ἐνδοιασμοῦ τολμᾷ νὰ χαράξῃ, καθήκοντος ἔνεκεν, τὰς ἀπαραιτήτους ὀλίγας γραμμὰς ταύτας περὶ τῆς ζωῆς Αὐτῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη μέινασα ὀρφανὴ ἐκ πατρὸς εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἠγάπησε τούτου ἔνεκεν ὑπερδεόντως τὰ ὀρφανὰ ἐν γένει καθ' ὅλην τὴν ζωὴν Της. Λιὰ τοῦ θανάτου Της δὲ ἡ ψυχὴ Αὐτῆς ἐφρόντισεν, μέσφ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Ἐκκλησίας Της, νὰ εὐρίσκηται συνεχῶς ἀρωγὸς αὐτῶν.

Ἡ ζωὴ Αὐτῆς ὑπῆρξε μιὰ ἀνεξάντλητος πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήγασαν ἀφθόνως καὶ συνεχῶς παντὸς εἶδους χριστιανικαὶ φωτοβόλοι ἐκδηλώσεις.

Ἡ ἄνευ ὁρίων καλωσύνη Της, ἡ ἀγαθότης ἐνσαρκωμένη ἐν τῷ προσώπῳ Της, ἡ ἀπαράβλητος εὐγένειά Της, καὶ ὁ ἐγκάρδιος ἀλτρουϊσμός Της, ἀπορρέων ἐκ τῶν ἀγαθοεργιῶν Της καὶ τῆς ἐλεημοσύνης ἐκείνης, περὶ τοῦ τρόπου πραγματοποιήσεως τῆς ὁποίας μετὰ τόσης διαυγείας κάμνει μνεῖαν τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον, ὑπῆρξαν αἱ στήλαι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίσθη καὶ ἐξειλίχθη ὁλόκληρος ὁ βίος Αὐτῆς.

Ἡ ὑπαρξίς Της ἐχρησίμευσεν ὡς τὸ τρανώτερον παράδειγμα τῆς σεμνότητος ἐκείνης, δι' ἣς μόνον δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀφομοιωθῇ μετὰ τὴν ὑψηλὴν ἰδεολογίαν.

Ἡ ὑπαρξίς Της ἐχρησίμευσεν ὡς ἔνδειξις τῆς μεγάλης καρτεροψυχίας, διὰ τῆς ὁποίας κάθε καλὸς χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος, ὅπως διέλθῃ μετὰ ἀκλόνητον πίστιν τὴν ἀκανθώδη διαδρομὴν τοῦ ματαίου κόσμου τούτου.

Ἡ ὑπαρξίς Της ἐχρησίμευσεν οὐχὶ μόνον ὡς τὸ ὡραιότερον ὑπόδειγμα θυγατρὸς, συζύγου καὶ μητρὸς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ πλέον διακεκριμένη μορφή, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ δύνανται πάντα τὰ ἔντιμα μέλη νὰ προσπορίζονται ὅλα τὰ καλὰ ἐκεῖνα ἔνστικτα καὶ προτερήματα, ἀπαραιτήτως χρήσιμα διὰ τὴν καλὴν κοινωνίαν.

Ἡ ὑπαρξίς Της ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἔζησε, ὡς φωτεινὸς καὶ λαμπρὸς φάρος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φῶς ἀπέβλεψαν μετ' ἐλπίδος ὅλα τὰ ταλαιπωρημένα βλέμματα τῶν δυστυχισμένων πλάσμάτων.

Ἡ ὑπαρξίς Της ἐχρησίμευσεν ὡς παρήγορος Ἀγγελος, εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ὁποίου εὖρον ἄσυλον, ἄνευ ἐξαιρέσεως, ὅλες αἱ πονεμένες καρδιαῖς.

Δι' ὅλα τὰ ἄνω ρηθέντα προτερήματα καὶ ἔνστικτά Της, δι' ὅλας τὰς ἀγαθοεργοὺς πράξεις καὶ δι' ὅλας τὰς χριστιανικὰς ἐλεημοσύνας Της, ὁ θάνατος ὃχι μόνον δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποσβύσῃ τὴν μνήμην Αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν ἀνέτειλεν διὰ τῆς ὡραιότερας χαρρυγῆς τῆς Αἰωνίας Ζωῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διαμένῃ ὡς διακεκριμένον Οὐράνιον Πλάσμα μεταξὺ Ἀγγέλων καὶ Ἀγίων.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΚΑΪΒΑΝΟ

Ἰταλός τὴν ἐθνικότητα, καθολικὸς τὸ δόγμα, τιμηθεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὑπέροχον σύντροφον Αἰκατερίνην, ἣν ἠύδοκῆθη νὰ ἔχῃ σύζυγον ἐπὶ 28 ἔτη καὶ 25 ἡμέρας ἐπὶ τῆς ἐφημέρου ταύτης Γῆς καὶ τὴν ὁποίαν σύντροφον ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι θὰ ἐπανασυναντήσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν Οὐράνιον Ζωήν.

Α

SISMANDRILLO
LEGARDO

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
ΦΩΤΙΟΣ Β'.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μειριότητος Κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ὁ κύριος Βικέντιος Καϊβάνο, εἰς τῶν ἐγκρίτων μηχανικῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως, Ἰταλὸς τὸ γένος καὶ τὸ δόγμα δυτικός, ἀνὴρ δὲ ἐξόχου ἠθους καὶ χαρακτῆρος, ἄλλοτε ἐπὶ μακρὰ ἔτη ζήσας καὶ ἐργασθεὶς ἐν Ἑλλάδι ὡς μηχανικός, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῆς Ὑμετέρας λίαν πεφιλημένης Μακαριότητος περὶ τῆς ἀκολουθούσης ὑποθέσεως.

Ὁ κύριος Βικέντιος Καϊβάνο κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι διαμονὴν αὐτοῦ ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην Λεμπέση, τῆς ἐγκρίτου ἐν Πειραιεῖ οἰκογενείας. Ἡ Αἰκατερίνη Β. Καϊβάνο ὑπῆρξεν οὐ μόνον ὡς σύζυγος καὶ ὡς μήτηρ τύπος χριστιανικῆς συζύγου καὶ μητρος, ἀλλὰ καὶ πρότυπον Χριστιανῆς εἰς ἀγάπην, εἰς φιλαλληλίαν καὶ φιλανθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν, δρᾶσασα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν αὐτῆς ἀγίως καὶ πλουσίως ὑπὲρ τοῦ πλησίον.

Τὸν πρό τιнос ἐπισυμβάντα ἄωρον θάνατον αὐτῆς ὁλόκληρος ἡ πόλις ἡμῶν καὶ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία ἐθρήνησεν, ὁ σύζυγος δὲ καὶ τὰ τέκνα εἰσὶν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ καὶ σκληρῷ δυστυχήματι ἀπαρηγόρητοι.

Νῦν ὁ κύριος Β. Καϊβάνο, θέλων ἵνα ἔτι μᾶλλον ἐκδηλῶν ποιήσῃται τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐναρέτου καὶ πολυκλαύστου συζύγου καὶ μητρος, ἐπιθυμεῖ ἐγείραι ἐν Ἀθήναις, ἐν τόπῳ καὶ περιοχῇ ὑποδειχθησομένη ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακα-

ριότητος, ἱερὸν ὀρθόδοξον ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀποθέσῃ τὰ ὀστέα τῆς πεφλημένης ἀειμνήστου συζύγου, ναὸν ἀφιερωθῆσόμενον εἰς τὴν Ἀγιοτάτην Ἀρχιεπισκοπὴν ἢ εἰς τὸν συνοικισμόν καὶ τὴν ἐνορίαν ὅπου ἂν οὗτος ἀνεγερθῇ.

Περὶ τοῦ μεγέθους καὶ τῶν λοιπῶν λεπτομερειῶν τοῦ ναοῦ τούτου ὁ κύριος Β. Καϊβάνο συνεννοηθήσεται μετὰ τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος. Ἦτινι ἐπὶ τούτῳ ἰδιαίτερος ἐνθέρμως συνιστῶμεν αὐτόν.

Ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι ἡ Ὑμετέρα πεφλημένη Μακαριότης δεξιωθήσεται τὸν καλὸν κύριον Β. Καϊβάνο μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς καὶ παρέξει αὐτῷ πᾶσαν συμβολήν, ἵνα κατὰ τὸν πόθον αὐτοῦ τὸν μύχιον πραγματοποιηθῇ καὶ ἀχθῇ εἰς αἶσιον πέρας τὸ ὅπερ ἐν ὑπερόχῳ χριστιανικῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ὀρθόδοξον αὐτόθι πλήρωμα ἐστοχάσατο, εἰς διαιώνισιν τῆς μνήμης τῆς ἐναρέτου ὀρθοδόξου συζύγου αὐτοῦ, ἱερὸν ἔργον.

Κατασπαζόμεθα ἐπὶ τούτοις καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ Αὐτὴν καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης

αἰ. λδ'. Ὀκτωβρίου α'.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΦΩΤΙΟΣ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
BENIAMIN Α'.

Κατὰ σεπτὴν ἐντολὴν

τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου

BENIAMIN A.'

ἡ Μ. Πρωτοσυγγελλία διὰ τῆς ὀπισθεν καταχωριζομένης ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐγνώρισε τῷ Ἐριτίμῳ κ. Β. Καϊβάνο ὅτι ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἰδιαιτέραν ἀνέπεμψεν εὐχὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀειμνήστου εὐσεβοῦς γυναικὸς,

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΪΒΑΝΟ

τῆς τοσοῦτον ἀγαθοεργῶς δρασάσης ἐν τῇ Κοινωνίᾳ ΚΠόλεως,

Αὔξ. Ἀριθμ. 452

Τῷ Ἐριτίμῳ κ. Β. Καϊβάνο.

Ἐρίτιμε Κύριε,

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθη ἐκ τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28 λήξαντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐπιστολῆς Ὑμῶν τὴν ἐγγίζουσαν ἀποπεράτωσιν τοῦ παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐντιμότητος εἰς μνήμην τῆς ἀειμνήστου συζύγου αὐτῆς ἀνεγειρομένου ἐν Πειραιεὶ ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἔλαβε δὲ γνῶσιν καὶ τῆς συναφῶς διατυπouμένης παρακλήσεως Ὑμῶν, ὅπως ἐν τῇ τελετῇ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱ. Ναοῦ εὐαρεστηθῇ ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ἵνα ἀντιπροσωπευθῇ διὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, παρακολουθήσαντος ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν καὶ γενικώτερον οὐχ ἥττον μετὰ τιμῆς γνωστὴν φιλανθρωπικὴν ἐν πνεύματι εὐαγγελικῶν δρᾶσιν τῆς ἀειμνήστου δεσποίνης.

Εἰς ἀπάντησιν δηλοῦται τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι ὅτι ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ἰδιαίτεράν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνέπεμψεν εὐχὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἀειμνήστου εὐσεβοῦς γυναικός, ἀσμένως δὲ παρέχει τὴν ἀφ' Ἑαυτῆς Πατριαρχικὴν εὐλογίαν ἵνα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως συνοδεύσῃ τὸν νεκρὸν καὶ παραστῇ ἀπὸ μέρους τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος ἐν τῇ τελετῇ τῶν ἐγκαινίων, συμμετέχων αὐτῆς τῇ κανονικῇ μέντοι ἀδείᾳ τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς καὶ εὐχῶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9ῃ Ὀκτωβρίου 1937.

† Ο Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ

В.

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑ

Ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος
ΜΑΞΙΜΟΣ

Ἡ ζωὴ τῆς Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο ὑπῆρξε μία διαρκὴς ἐξυπηρέτησις τῶν ἀναγκῶν τῆς πασχούσης μερίδος τῆς κοινωνίας, μία ἀδιάλειπτος ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων μέριμνα, μία ἀφειδῆς πρὸς τὸν ξένον πόνον προσφορὰ στοργῆς καὶ συμπαθείας, μία ὡραία ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος θυσία.

Καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἴσχυσε νὰ νικήσῃ αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς στοργήν. Ὁ σύζυγος ἀνέλαβεν ἀντὶ ἐκείνης νὰ περιποιηθῇ τὰς πληγὰς τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας, νὰ σπογγίσῃ δάκρυα, νὰ στηρίξῃ τὸ στερούμενον ἄρτον σπῖτι καὶ νὰ μεταδώσῃ χαρὰν εἰς τὸ δράμα τῆς πείνης καὶ τῆς ἀσθενείας. Οὕτω δὲ ἡ νεκρὰ ἀνέζησεν. Ἀνέζησε μέσα εἰς τὴν λάμπιν τοῦ παιδικοῦ προσώπου, μέσα εἰς τὸ χαρούμενο δάκρυ τῆς πτωχῆς γήρας, μέσα εἰς τὸ μειδίαμα ἱκανοποιήσεως τοῦ ἀπροστατεύτου γέροντος. Ἀνέζησεν ὅπου ὑπάρχει ἡ πείνα, τὸ ψῆχος, ἡ γυμνότης, ἡ ἀσθένεια μὲ σύντροφον τὴν ἀνέχειαν, ὁ ἀνθρώπινος σπαραγμός.

Πόσοι πτωχοὶ τῆς Ἐπαρχίας μου μὲ ἀνακούφισιν προσφέρουν τὸ ὄνομα τῆς γνησίας χριστιανῆς αὐτῆς γυναικός! Πόσοι εὐχαί καθ' ἐκάστην ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τῆς εὐεργέτιδος!

Διερμηνεύων ἐνταῦθα τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης τῶν διαρκῶς ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου κ. Β. Καϊβάνο, ἐν ὀνόματι τῆς ψυχῆς τῆς φιλοπτώχου συζύγου του, εὐεργετουμένων πτωχῶν χριστιανῶν μου, εὐχομαι ὁλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος, ὁ Πατήρ τῶν ὀρφανῶν καὶ Κριτὴς τῶν χηρῶν, ἀναπαύσῃ μετὰ Ἀγίων καὶ Δικαίων τὴν ψυχὴν τῆς ἀλήστου μνήμης Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο.

Ἐν Χαλκηδόνι τῇ 12ῃ Ἀπριλίου 1938

† Ο ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ

Ἄρ. Πρωτ. 25.

Εὐγενέστατε Κύριε Β. Καϊβάνο,

Τριετία παρήλθεν, ἀφ' ἧς ἡ Κοινότης Πριγκήπου, γεραίρουσα καὶ τιμῶσα τὴν μνήμην τῆς εὐσεβεστάτης καὶ ἐναρέτου μακαρίτιδος συζύγου Ὑμῶν Λίκατερίνης, ἐτέλει ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, συμπροσευχομένων καὶ Ὑμῶν μετὰ τῶν τέκνων καὶ οἰκείων, τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς αὐτῆς, ἣτις ὑπῆρξε ναὸς ἀρετῆς, εὐσεβείας, φιλοστοργίας, συζυγικῆς ἀφοσιώσεως, ἀγαθότητος καρδίας, εὐσπλαγχνίας καὶ πολλῶν ἄλλων χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Εὐγένεια, συνεχίζουσα τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἐκείνης, οὐκ ἐπαύσατο ἐνθυμουμένη ἐν ταῖς ἀναριθμήτοις ἀγαθοεργίαις, εἰς αἰώνιον μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου, καὶ τοὺς πτωχοὺς χριστιανοὺς τῆς Πριγκήπου, στοργικώτατα ἐνδιαφερομένη καὶ ὑπὲρ αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτον μέγας συγκινεῖ ἡμᾶς, τὸν πνευματικὸν πατέρα καὶ προστάτην τῶν ἀποκλήρων τούτων, οὐδόλως παύσαντα ὅπως ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ἐντεύξεσιν εὐχεται ὑπὲρ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς μακαρίτιδος, ἧς πολὺ λάκισ ἐξετιμήσαμεν τὸν καλοκάγαθον χαρακτῆρα, τὴν ἑξοχὴν φιλάνθρωπίαν καὶ τὴν πρὸς πᾶν ἀγαθὸν προθυμίαν.

Διὰ ταῦτα, ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον, ὅτι δεῖ τιμᾶν καὶ γεραίρειν τοὺς εὖ ποιοῦντας καὶ εὐγνωμονεῖν αὐτοῖς, ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς Πριγκήπου προϋτάθη ὑφ' ἡμῶν, ὁμοφώνως γενομένου ἀποδεκτοῦ, ὅπως ἡ νῆσος ἡμῶν εἰς τιμητικὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀειμνήστου συζύγου

Ὁ Μητροπολίτης Πριγκηπονήσων
ΘΩΜΑΣ

Ἑμῶν Αἰκατερίνης καὶ αὐτὴς τελέσῃ δημοτελὲς καὶ μεγαλο-
πρεπὲς μνημόσυνον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Παναγίας Πριγκή-
που, ἐν ᾧ πολλάκις συμπροσηυχήθη μεθ' ἡμῶν ἡ μακα-
ρίτις, τῇ Κυριακῇ τῇ συμπιπτούσῃ εἰς τὰς 11 τοῦ προσε-
χοῦς μηνὸς Ἰουλίου. Ἀνετέθη δὲ τῷ ἡμετέρῳ Ἀρχidiaκόνῳ
καὶ Ἱεροκλήρῳ κ. Εἰρηναίῳ ὅπως δι' ὀλίγων λέξεων ἀπει-
κονίσῃ τὸ πένθος τῆς ἡμετέρας Κοινότητος καὶ σεμνολο-
γήσῃ τὰ μνημόσυνα ἐγκώμια τῆς πολυκλαύστου.

Ὅθεν ἐξαγγέλλοντες διὰ τῆς παρούσης τὴν ὡς ἄνω
ἀπόφασιν τῇ Ἑμετέρᾳ ἐριτίμῳ Εὐγενείᾳ, πεποιθήμεν ὅτι
θὰ δώσητε τὰς προσηκούσας ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐν τῇ Πόλει
οἰκείους Ἑμῶν ὅπως καὶ οὗτοι παραστῶσι καὶ συμπροσευ-
χηθῶσι μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἱερᾷ λειτουργίᾳ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εὐλογοῦντες Ἑμᾶς καὶ τὸν οἶκον
Ἑμῶν διατελοῦμεν μετ' ἐξειδικασμένης τιμῆς.

Ἐν Πριγκήπῳ, τῇ 26 Ἰουνίου 1937

Τῆς Ἑμετέρας ἐριτίμου Εὐγενείας
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΗΣΩΝ ΘΩΜΑΣ

Ἡ ἐν τῇ νήσῳ Πριγκήτῳ, ἔδρα τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας ἡμῶν, παρουσία καὶ παραμονὴ τῆς ἀλήστου μνήμης ἐξόχως φιλανθρώπου Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο, ἦτο ὁμολογουμένως μία πραγματικὴ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Οὕτω μόνον δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἅγια ἔργα χριστιανικῆς ἀγάπης, ὅσα ἡ ὑπέρσχος αὐτῆ καὶ μακαρίας ψυχῆς χριστιανὴ γυνὴ ἐπετέλεσεν, ἄνευ πατάγου καὶ ἐπιδείξεως, ὅλως ἀθορύβως, ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν χριστιανῶν ἡμῶν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της.

Ἡ ἀπαρίθμησις καὶ περιγραφὴ αὐτῶν ἐνταῦθα θὰ ἥλλαξε τὸν προσρισμὸν τοῦ παρόντος λευκώματος.

Ὡς γνωρίσαντες ὁμῶς ἐκ τοῦ σύντεγγυς τὴν Αἰκατερίνην Β. Καϊβάνο καὶ παρακολούθησαντες αὐτὴν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ ὥραίαν αὐτῆς προσπάθειαν πρὸς ἀνακούφισιν καὶ περίθαλψιν τῶν πτωχῶν τῆς νήσου Πριγκήτου, πρὸς τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέραν ἔτρεφε στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ τῆς ὁποίας ἡ δυστυχία ὅλως ἰδιαιτέρως τὴν συνεκίνει καὶ τῇ ἔδιδε πλείστας ὅσας ἀφορμὰς πρὸς ἐπιτέλεσιν χριστιανικῶν ἔργων, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο δὲν ἔζησε δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ τὸν πλησίον της, δὲν ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἀνεσίς της, ἀλλὰ διὰ τὸν πόνον τοῦ ξένου. Οὕτω δὲ ὑπῆρξε μητέρα διὰ τὸ ὀρφανόν, βακτηρία διὰ τὸν γέροντα, ἄνοιξις διὰ τὸν χειμῶνα τοῦ πτωχοῦ, ὑγεία διὰ τὴν κλίνην τοῦ πένητος ἀσθενοῦς, ἄρτος διὰ τὸν πεινῶντα, στυλοβάτης διὰ τὴν ὑπὸ τῆς δυστυχίας κλονιζομένην καλύβην καί, γενικῶς εἰπεῖν, ἄγγελος ἐλπίδος καὶ παρηγορίας δι' ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος.

Ἐπέτυχε δὲ πάντα ταῦτα χωρὶς ποτὲ νὰ θίξῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ βοηθουμένου καὶ χωρὶς νὰ δημιουργήσῃ οὐδὲ

τὸν ἐλάχιστον θόρυβον πέριξ τοῦ ἔργου της. Ἐφαρμόζουσα πιστῶς καὶ αὐστηρῶς τὸ Εὐαγγελικόν: « ὅταν ποιῇς ἔλεημοσύνην, μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου » (Ματθ. στ'. 3), εἰς οὐδένα ἄλλον, ἐκτὸς τῶν ἀμέσων συνεργατῶν αὐτῆς, ἐνεπιστεύετο τὰς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀγαθὰς σκέψεις καὶ βουλὰς της, πολὺ δὲ περισσότερον τὰς χριστιανικὰς χειρονομίας της.

Μόνον ὅταν ὁ ἐπελθὼν ἀδόκητος θάνατος ἀπέκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της, τὰ θαλερὰ δάκρυα ὅλων ἐκείνων, ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν ὁποίων ἠγωνίσθη καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της ἡ Αἰκατερίνη Β. Καϊβάνο, κατέδωσαν τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐπιμελῶς ἐπὶ τόσα ἔτη ἀπέκρυψε, καὶ αἱ ἐπὶ τῷ σκληρῷ θανάτῳ της γενόμεναι ἐκδηλώσεις γενικοῦ πένθους καὶ θλίψεως καὶ αἱ ὑπὸ τῆς Κοινότητος Πριγκήπου κατὰ τε τὴν κηδεῖαν αὐτῆς καὶ τὰ μνημόσυνα ἀποδοθεῖσαι, προεξαρχούσης τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, ἐξαιρετικαὶ τιμαὶ ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἐν σιγῇ συντελεσθέντων ὑπ' αὐτῆς ἔργων χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἄλλ' οἱ διὰ τοῦ θανάτου τῆς μεγάλης ταύτης φιланθρώπου δεσποίνης ἀπορφανισθέντες πτωχοὶ ἐπαρχιῶται ἡμῶν, εὖρον ἕτερον προσιάτην καὶ παρήγορον ἄγγελον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὡσαύτως φιλανθρώπου συζύγου αὐτῆς εὐγενεστάτου κ. Βικεντίου Καϊβάνο, ὅστις συμμεριζόμενος τὴν πρὸς τὴν Κοινότητα Πριγκήπου καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τῆς Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο, περιβάλλει μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς τοὺς πτωχοὺς τῆς νήσου ἡμῶν, συνεχίζων οὕτω τὸ ἅγιον τῆς συζύγου αὐτοῦ ἔργον καὶ ἐξακολουθῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτῆς μέχρι τῆς σήμερον νὰ ἀνακουφίζῃ γενναίως πάσαν ἐκδήλωσιν ἀνθρωπίνου πόνου.

Ὡρισμένως ἡ ψυχὴ τῆς μακαρίας Αἰκατερίνης Καϊβάνο, παρακολουθοῦσα ἀπὸ τῆς ἐν οὐρανοῖς κατοικίας αὐτῆς τὰς τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐλεημοσύνας καὶ ἀγαθοεργίας, δι' ὧν τόσοι

δυστυχεῖς ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνακουφίζονται, χαίρει καὶ ἀγάλλεται.

Κατακλείοντες τὰς λιτὰς ταύτας περὶ τῆς ἀλησμονήτου τῶν πτωχῶν μητρὸς Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνου γραμμὰς ἡμῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων περικλείεται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν εὐεργετουμένων χριστιανῶν ἡμῶν, ἀδιστάκτως ὁμολογοῦμεν ὅτι πιστῶς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀειμνήστου ἐφαρμόζεται τὸ εὐαγγελικόν « ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα » (Β'. Κορ. θ'. 9).

Ἐν Πριγκήπῳ, ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Πριγκηπονήσων,

τῇ 14ῃ Ἀπριλίου 1938

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΗΣΩΝ ΘΩΜΑΣ

Παρεκκλήσιον τοῦ Λεκροταφείου Σισλῇ Ἰσταμπούλ
ὅπου ἐπὶ τέσσαρα ἔτη διέμεινε τὸ λείψανον τῆς
ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Φέρετρον περιέχον τὸ λείψανον τῆς
ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ Σισλῇ Ἰσταμπούλ

Ὀλίγαι λέξεις ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὴν ἀείμνηστον

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΚΑΪΒΑΝΟ

κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον αὐτῆς τῇ 5 Μαΐου 1938
ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως ἐν Σισλῇ,
ὑπὸ τοῦ προεξάρχοντος Μ/τον Πριγκηπονήσων Θωμᾶ.

Μὲ ἐκδηλώσεις βαθείας τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης,
τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, προπέμπομεν σήμερον ἐκ τῆς
Πόλεώς μας τὸ σκῆνος τῆς ἀλήστου μνήμης **Αἰκατερίνης
Καϊβάνο**.

Καὶ τῶν γενικῶν τούτων ἐκδηλώσεων μέτοχοι καὶ
ἡμεῖς, ἀναφέρομεν θερμὴν δέησιν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ
Δικαιοκρίτου Θεοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς,
ἀλησμονήτου, φιλανθρώπου χριστιανῆς γυναικός, τῆς ὁποίας
αἱ ἐλεημοσύναι συνθέτουσι κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν
ὠραῖον καὶ συγκινητικὸν ἐξόδιον ὕμνον.

Δεόμενοι δὲ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐκείνης, ἥτις ὑπὲρ πάντα
ἄλλον συνεπάθησε τῇ ἀνθρωπίνῃ δυστυχίᾳ, περιέθαλψε τὸν
ἀνθρώπινον πόνον καὶ ἐστήριξε τῆς ἀθλιότητος τὰ ἐρείπια,
διατελοῦμεν ὑπὸ τὴν γοητείαν τῶν ὠραίων καὶ ἀγίων ἔργων
χριστιανικῆς ἀγάπης τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπιτελεσθέντων, καὶ ἡ
σκέψις ἡμῶν στρέφεται πρὸς τὴν εὐγενῆ καὶ ἐνάρετον φυσιο-
γνωμίαν τῆς ἐξαιρέτου ταύτης χριστιανῆς γυναικός.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο ἦτο ἀπὸ
τὰς ἐξαιρετικὰς ἐκείνας φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι, κάτοχοι
φωτός, γνωρίζουν νὰ μεταδίδουν τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἔχουν,
εἴτε πνευματικόν, εἴτε ἠθικόν, εἴτε ἀνθρωπιστικόν φῶς
εἶνε αὐτό.

Ἡ ζωὴ τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο,
εἰ μὴ μία διαρκὴς καὶ ἀδιάλειπτος λειτουργία μεταδό-

σεως. Καὶ εἰς τὴν μυσταγωγίαν αὐτὴν τῆς μεταδόσεως, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αἵρεται ὑπὲρ τὴν καθ' ἡμέραν πεζότητα καὶ ὑπὲρ τὸ πῆλινον περίβλημά του, ἡ ψυχὴ τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο, ἡ ψυχὴ αὐτή, ἡ ὁποία μὲ τόσην ἀφοσίωσιν ὑπετάγη εἰς τὸν ὡραῖον ζυγὸν τοῦ ὑπερτάτου νόμου τῆς Θρησκείας τοῦ ἀπὸ Ναζαρετ Ἰησοῦ, τοῦ νόμου τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἡ ψυχὴ αὐτή, λέγομεν, κατέλαμβανεν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου τὴν θέσιν τῆς ἱερείας καὶ ἐπέλει μὲ ἀπαράμιλλον σεμνότητα τὴν ὡραίαν τελεσιουργίαν τῆς συμπαιθείας πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν.

Τὰ ὑπὸ τῆς δυστυχίας μαστιζόμενα γηρατεῖα, ἡ ἀπροστάτευτος παιδικὴ ἡλικία, ἡ ὑπὸ τῆς στερήσεως κλονιζομένη οἰκογενειακὴ ἐστία, ὁ ἀνθρώπινος πόνος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφὰς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις, ὅλα αὐτὰ ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς, τῆς μελέτης, τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς στοργῆς τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο.

Διὰ πᾶσαν μορφήν τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας εὑρίσκει τὸ ἀνάλογον βάλαμον καὶ οὕτω κατώρθωνε νὰ ἐπουλώνη πολλὰς πληγὰς, νὰ ἀποσμίξη ἄφθονα δάκρυα, νὰ στηρίξη, νὰ παρηγορῇ, νὰ περιθάλλῃ, νὰ μεταγγίξῃ καὶ νὰ σκορπίξῃ τὴν χαρὰν καὶ τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ κέντρα τῆς θλίψεως.

Ἡ ἀγαθὴ καρδιά τῆς συνεκέντρωσε πέριξ αὐτῆς πλήθη ὁλόκληρα δυστυχῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους μετέδωκε παλμοὺς χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως. Εἶνε ἄφθονοι ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐμερίμνησεν ὡς πραγματικὴ μητέρα ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο. Τὸ Σταυροδρόμιον, ἡ νῆσος Πρίγκηπος, ἡ Χαλκηδὼν, ὁ Γαλατᾶς, τὸ Ταταῦλα, τὸ Γενήσεγιο, τὸ Διπλοκιόνιον καὶ πολλαὶ ἄλλαι περιφέρειαι τῆς εὐσεβοῦς μεγαλουπόλεώς μας, δαψιλῶς ὑπὸ τῆς χριστιανῆς ταύτης γυναικὸς εὐεργετηθεῖσαι, μαρτυροῦν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Τὸ σκῆνος λοιπὸν μᾶς τοιαύτης γυναικός, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἀφιερώθη ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς δεινοπαθούσης μερίδος τῆς κοινωνίας μας, προέπιπτον σήμερον, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ.

Ἡ στοργὴ τοῦ ὡσαύτως φιλανθρώπου συζύγου αὐτῆς εὐγενεστάτου Βικεντίου Καϊβάνο ὑψωσεν ἐν Πειραιεῖ ἰδιαίτερον ναόν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς φερωνύμου Ἀγίας (Αἰκατερίνης), ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ ἀναπαυθῇ τὸ σῶμα τῆς φιλοπτώχου συζύγου αὐτοῦ, ἡ ὁποία καὶ ζῶσα ἐν αὐτῷ τῷ Οἴκῳ τοῦ Θεοῦ διαρκῶς διέμενεν ἐκπληροῦσα τὴν ὑπάτην Αὐτοῦ ἐντολήν, τὴν ἐντολήν τῆς πρὸς τὸν πλησίον Ἀγάπης.

Ὁ χωρισμὸς οὗτος διὰ τοὺς ἐνταῦθα πολλοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ εἶνε σκληρός, διότι ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο καὶ νεκρὰ ἐξηκολούθει μέχρι σήμερον διὰ τοῦ ἐλεήμονος συζύγου τῆς Βικεντίου νὰ εὐεργετῇ καὶ νὰ στηρίζῃ καὶ διὰ τοῦ σκήνους τῆς νὰ σκορπίζῃ παρηγορίαν εἰς τοὺς πολλοὺς προστατευομένους τῆς.

Ἀλλ' ὦ μακαρία ψυχὴ τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο! Σὺ μείνον μεθ' ἡμῶν, μετὰ τῶν πτωχῶν μας, τῶν ἀσθενῶν μας, τῶν ὀρφανῶν μας, τῶν γερόντων μας, τῶν δυστυχῶν μας ἐν γένει, τοὺς ὁποίους τόσον ἠγάπησας, μὲ τοὺς ὁποίους τόσον συνεδέθης καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων κατηνάλωσας ὁλόκληρον τὴν ζωὴν σου.

Ἐπειδὴ ὑπῆρξας καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος, φιλόστοργος μήτηρ, εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος κόρη τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀκούραστος ἐργάτης τῆς εὐποιίας, καὶ κατεκόσμησας τὴν ζωὴν σου μὲ τοὺς λαμπραδάμαντας τῶν καλῶν ἔργων καὶ ἠγάπησας ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου τοὺς φίλους τοῦ Κυρίου, τὸν πεινῶντα, τὸν γυμνόν, τὸν ἀσθενῆ, τὸν ἐν φυλακῇ, ἡ Ἐκκλησία εὐχεται ὑπὲρ τῆς ἐν σκηναῖς δικαίων κατατάξεως τῆς ψυχῆς σου.

Καὶ ἡμεῖς, ὅστις προέστημεν πρὸ τετραετίας ἐν τῷ

ναῶ τῆς Παναγίας τῆς νεκρωσίμου προπομπῆς σου, καὶ ἐν Πριγκήπῳ, ἔδρα τῆς ταπεινῆς ἡμῶν Ἐπαρχίας, ἐνθα τόσα πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα εὐηργέτησας, καὶ διὰ τοῦ ἐναρέτου συζύγου σου ἑξακολουθεῖς νὰ προστατεύῃς μέχρι τῆς σήμερον, προσέστημεν ὀφειλετικῶν εὐγνωμοσύνης ὑπὲρ σοῦ ἐκδηλώσεων ὅλης τῆς ὑφ' ἡμᾶς Κοινότητος Πριγκήπου, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σήμερον ἔλαχε νὰ προστιῶμεν τῆς ὑστάτης ἐνταῦθα ἐπιμνημοσύνου τελετῆς καὶ νὰ ψάλλωμεν τὸν ἐξόδιον ὕμνον σου, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος σὲ κατατάξῃ εἰς τοὺς κόλπους Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἀναφωνοῦντες μεθ' ὅλων τῶν ὧδε παρεσιώτων : τῆς φιλανθρώπου καὶ φιλοπτώχου *Αἰκατερίνης Καϊβάνο* εἰη αἰωνία, ἀμάραντος καὶ μετ' ἐγκωμίων ἡ μνήμη.

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη. Ἀμήν.

Φέρετρον περιέχον τὸ Λείψανον τῆς
ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ Σισλῇ Ἰστανμπούλ

Φέρετρον περιέχον τὸ λείψανον τῆς
ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ Σισλῇ Ἰστανμπούλ

Ἀριθ. Πρωτ. 113.

Εὐγενέστατε κύριε Βικ. Καϊβάνο,

Ὁφειλετικῶς καὶ συμφδὰ τῇ ἐκφρασθείσῃ διὰ τῆς σεβαστῆς Ὑμῶν θείας κ. Ἀσπασίας ἐπιθυμία Ὑμῶν, τῆς ἐν τῇ Πόλει ἡμῶν τελεσθείσης τῇ 5 Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Πέμπτῃ, ἐν Σισλίῳ τελευταίας ἐπιμνημοσύνου λειτουργίας ἐπὶ τῇ μεταφορᾷ τοῦ σκήνου τῆς ἀλήστου μνήμης καὶ ἀγίας ψυχῆς συζύγου Ὑμῶν Αἰκατερίνης εἰς τὴν περίλαμπρον τελευταίαν κατοικίαν αὐτοῦ, ἣν ἡγειρεν ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ ἔνθεος ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλος Ὑμῶν, προέστη ἡ ταπεινότης ἡμῶν μετὰ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἀγίων Σάοδεων κ. Γερμανοῦ καὶ Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελειῆς ταύτης ἐξ ὀνόματος ἡμῶν τε καὶ τῶν πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν τῆς Πριγκήπου, ἔδρας τῆς ταπεινῆς ἡμῶν παροικίας, προσεφωνήσαμεν τὴν ἀείμνηστον διὰ τοῦ ἐσωκλειομένου λιτοῦ λογυδρίου. Ὁ δὲ ἡμέτερος ἀρχιδιάκονος καὶ ἱεροκῆρυξ ἱερολ. Εἰρηναῖος Ἀγγελίδης, ὡσαύτως κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν Ὑμῶν, ἀνέγνω καταλλήλως τὰ ἀποχαιρετιστήρια ἐξ ὀνόματος τῆς ἀειμνήστου τῆς τε πόλεως ἡμῶν καὶ τοῦ ἐν Σισλίῳ νεκροταφείου, ὅπου ἐπὶ τετραετίαν ἐφιλοξενήθη.

Ταῦτα ἐν Σισλίῳ. Ἐν δὲ τῇ νήσῳ Πριγκήπῳ, συμφδὰ τῇ δοθείσῃ διαταγῇ ἡμῶν, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τῆς Πέμπτης, 5 Μαΐου, ἔκρουον πενθίμως οἱ κώδωνες ἀμφοτέρων τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς. Τὴν δὲ ἐπιούσαν Παρασκευὴν, περὶ ὥραν 10, ὅτε συνέπιπτεν ἡ ἐκ τοῦ λιμένος Ἰσταμπούλ ἀναχώρησις τοῦ Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου, τοῦ μεταφέροντος τὸ

σχῆνος τῆς ἀειμνήστου, μετὰ πένθιμον κωδωνοκρουσίαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Πριγκήπου, ἐψάλη, προεξάρχοντος ἡμῶν μεθ' ἅπαντος τοῦ ὑφ' ἡμᾶς κλήρου, τρισάγιον, εἰς ὃ παρέστησαν σὺν τῇ Ἐφοροεπιτροπῇ πλῆθος πολὺ καὶ ἐκλεκτόν, ὥς καὶ πάντες οἱ εὐεργετηθέντες καὶ εὐεργετούμενοι πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς καὶ τὰ ὀρφανὰ τοῦ ἐνταῦθα Ὀρφανοτροφείου.

Εἷη ἄληστος καὶ αἰωνία καὶ μακαριστὴ ἐν γενεαῖς γενεῶν ἡ μνήμη τῆς ἀειμνήστου καὶ εὐλογημένης δεσποίνης Αἰκατερίνης Β. Καῖβάνο.

Χαρίζοιτο δὲ Κύριος ὁ Θεὸς υἱεῖαν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν Ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ εὐλογημένῳ οἴκῳ Ὑμῶν, ἵνα οὕτω συνεχίσῃτε τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἐκείνης, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἡμετέρας Κοινότητος Πριγκήπου καὶ τῶν πτωχῶν αὐτῆς, ὑπὲρ ὧν σπουδαιώτατον ἐνδιαφέρον ἐπεδείξατε, φανέντες ἐφάμιλλοι τῆς ἀλησμονήτου συζύγου Ὑμῶν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ βαθείας τιμῆς

Ἐν Πριγκήπῳ, τῇ 7 Μαΐου 1938

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΗΣΩΝ ΘΩΜΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Σάρδεων καὶ Πισιδίας
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἡ ἀγία ἡμῶν θρησκεία ζητεῖ μίαν διαρκῆ δοκιμασίαν ἀπὸ μέρους τῶν χριστιανῶν, δοκιμασίαν εἰς τε τὸ θεωρητικὸν καὶ εἰς τὸ πρακτικὸν αὐτῆς μέρος. Ἐὰν ἡ δοκιμασία αὕτη καμφθῇ καὶ ὑποχωρήσῃ, θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα βαρεῖαν τὴν κατάρχιν καὶ δριμύν τὸν ἔλεγχον. Ἐὰν τουναντίον ὑπάρξῃ ἀλόγιστος καὶ ἀνεπηρέαστος, τότε θὰ εὐρεθῇ « *εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν* » καὶ δὴ ὅχι μόνον « *ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ* » (Α΄ Πέτρ. α΄ 7), κατὰ τὴν δευτέραν τ.ἔ. τοῦ Κυρίου παρουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐνῳρίτερον, ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ μέρους τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως μάλιστα δεόν νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ ἔπαινος οὗτος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀληθεῖς χριστιανούς, τοὺς τιμήσαντας καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ ἦν φέρουσιν ἀγίαν προσωνυμίαν, τὴν χριστιανικὴν, ἀποτελεῖ ὄντως τὸν καλλίτερον ἐξόδιον ὕμνον, τὸν συνοδεύοντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ μεταβάλλεται εἰς λιβανωτὸν εὐώδη, ὁ ὁποῖος καιόμενος ἀνέρχεται πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου ὡς μία ὁμόφωνος τῆς Ἐκκλησίας προσευχή καὶ δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτῆς.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω σκέψεις προήλθομεν ἐπὶ τῇ καὶ πρὸς ἡμᾶς διατυπωθείσῃ παρακλήσει ὅπως χαράξωμεν ἐν τῷ παρόντι « λευκώματι » τὰς περὶ τῆς αἰοιδίμου *Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο* ιδέας καὶ ἐντυπώσεις ἡμῶν.

Ὑπῆρξεν αὕτη πρότυπον καλῆς χριστιανῆς γυναικός, ἔμπλεως εὐσεβείας μὲν καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, φιλοτιμίας δὲ καὶ προθυμίας εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ συμπαθείας

πρὸς τοὺς πάσχοντας. Οἱ γνωρίζαντες αὐτὴν θὰ συνομολογήσωσιν ὅτι ὁ ἀλτρουϊσμός αὐτῆς, δοκιμαζόμενος καὶ ἐκδηλούμενος ὑπ' αὐτῆς ἀλυγίστως, ἀνεπηρεάστως καὶ εἰς ἀκτῖνα δράσεως εὐρείαν, ἀπετέλεσε τὸν κυριώτερον ἄξονα τοῦ βίου αὐτῆς, περὶ ὃν ἐστράφη ἀνύστακτος ἡ προσοχή καὶ ἡ προσπάθεια καὶ δι' ὃν ἐξεδηλώθη πλουσία καὶ εὐεργετική ἡ σκέψις καὶ ἡ δράσις αὐτῆς.

Ὁ θάνατος αὐτῆς, τῆς εὐσεβοῦς ταύτης καὶ φιλανθρωποῦ ἀδελφῆς ἡμῶν, ἐβύθισεν ἀναντιρρήτως εἰς πένθος βαθύ τὸν καλὸν αὐτῆς καὶ ὁμοϊδεάτην σύζυγον κ. Β. Καϊβάνο, τὰ προσφιλῆ τῆς τέκνα καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ἀλλ' ὥς ἀντίρροπον σοβαρὸν τῆς λύπης αὐτῶν ταύτης θὰ παραμένη ἡ αἰωνία εὐγνωμοσύνη τῶν ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντων καὶ τῶν σήμερον ἀκόμη ὑπὸ τοῦ κ. Β. Καϊβάνο ἐπ' ὀνόματι ἐκείνης εὐεργετουμένων καὶ τῶ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας ἀνεξάλειπτον περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ὡς δεδοκιμασμένης χριστιανῆς ἐν τε τῷ θεωρητικῷ καὶ τῷ πρακτικῷ μέρει τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

Αἱ γραμμαὶ ἡμῶν αὐταὶ εἴθε νὰ συμβάλωσιν εἰς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν τοῦ τεθλιμμένου συζύγου καὶ τῶν πενθούντων τέκνων τῆς Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο, ἀλλὰ καὶ εἰς διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ εὐχῆται πάντοτε ὅπως τὸ «δοκίμιον» τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς τῆς χριστιανῆς ταύτης γυναικὸς «*εὐρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ*».

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχοῦς μεταφορᾶς τοῦ σκήνου αὐτῆς εἰς Πειραιᾶ.

Τῇ 16ῃ Ἀπριλίου 1938.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΡΔΕΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ Μητροπολίτης Εἰρηνοπόλεως
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὴν Αἰκατερίνην Β. Καϊβάνο ἐγνώρισα καλῶς ζῶσαν, διότι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ ἀπολαύω τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης της.

Ἡ βαθεῖα της εὐσέβεια, ἡ ἄδολος ψυχὴ της, ἡ εὐγένεια καὶ λεπτότης τῶν τρόπων της θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἀρετῶν της ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔλαμπεν ἰδιαίτερος—καὶ ἔλαμπε παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς της ὅπως τὴν ἀποκρύψει, — ἦτο ἡ ἀρετὴ τῆς πρὸς τὸν *πλησίον ἀγάπης*. Ἡ βραχεῖα ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ της ἦτο μία συνεχὴς ἐκδήλωσις φιλαλληλίας καὶ ἀλτροῦσμοῦ. Τὴν φιλανθρωπικὴν της δρᾶσιν παρηκολούθησα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, διότι αὕτη ἐνησχεῖτο κυρίως ἐν Σταυροδρομίῳ, ὅπου καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἔνδεια μετὰ τῶν ὁμογενοῦς στοιχείου. Ἐξῆ κυριολεκτικῶς διὰ νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχεῖς καὶ πένητας. Ἡ ἱερὰ συγκίνησις, ἡ ὁποία ἐδόνει βαθύτατα τὴν ἀγίαν ψυχὴν της ὁσάκις ἐφαίνετο ἄρωγός εἰς τοὺς πάσχοντας, ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῆς γλυκείας μορφῆς της.

Συχνὰ κατὰ τοὺς ἐν Πριγκίπφ περιπάτους μου τὴν συνήντων ἀνερχομένην τὸν λόφον τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Εἰς τὸ μελαγχολικὸν αὐτὸ ἄσυχον τῆς ὀρφάνιας, τοῦ ὁποίου τὴν μελαγχολίαν ἐπαυξάνει ἐπὶ μᾶλλον ὁ μελαγχολικὸς ψίθυρος τῶν πεύκων ποὺ τὸ περιβάλλουν, μετέβαινεν ἡ ἀείμνηστος διὰ νὰ σκορπίσῃ τὸ γέλιο καὶ τὴν χαράν, διὰ νὰ ἐνσταλαῇ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς μικρὰς ἐκεῖνας καρδίας, εἰς τὰς ὁποίας βασιλεύει ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις. Ἦτο συνεπῶς δίκαιος ὁ βαθὺς πόνος τῶν μικρῶν τούτων ὀρφανῶν καὶ ὄλων τῶν ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου εὐεργετούμενων ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προστάτιδος των. Τὸν πόνον των

ὁμως τοῦτον μετριάξει καὶ ἀνακουφίζει ὁ εὐγενέστατος σύζυγός της κ. Β. Καϊβάνο, ὅστις συνεχίζει τὸ ἅγιον ἐκείνης ἔργον ἐνδύει τὸν γυμνόν, στεγάζει τὸν ἄστεγον, χορταίνει τὸν πεινῶντα, προστατεύει τὸν ὀρφανόν, στηρίζει τὸν γέροντα. Ἐκφράζων τὴν βαθυτάτην μου εὐγνωμοσύνην ἐξ ὀνόματος τῶν ὑπὸ τοῦ εὐγενεστάτου κ. Β. Καϊβάνο εὐεργετουμένων χιλιάδων πτωχῶν τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου, τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προΐσταμαι ἀπὸ δεκαετίας, εὐχομαι ὅπως ὁ Ὑψιστος ἀναπαύσῃ τὴν ἀλήστου μνήμης μεγάλην φιάνθρωπον Αἰκατερίνην Β. Καϊβάνο ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ἐν Σταυροδρομίᾳ τῇ 17ῇ Ἀπριλίου 1938.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΙΡΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐξοδος τῆς σοροῦ τῆς ἀοιδίμου ἀπὸ τοῦ
ἐν Πειραιεὶ ἱ. ναοῦ τοῦ
ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Πομπή τῆς μεταφορᾶς τῆς σοροῦ
τῆς ἀοιδίμου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς
ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

*παρὰ τοῦ Σεβασμ. Μ/του Εἰρηνυπόλεως κ. Κων-
σταντίνου τὴν 8ην Μαΐου 1938 ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ
ιερᾷ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης εἰς μνήμην τῆς
κτίτορος Αἰκατερίνης Καϊβάνο.*

Τετραετία παρῆλθεν ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐκάλει παρ' Ἐαυτῷ τὴν ἀείμνηστον Αἰκατερίνην Καϊβάνο, ὅπως ἀναπαύσῃται αὐτὴν ἀπὸ τῶν κόπων τῆς παρούσης ζωῆς. Τετραετία ἤδη παρῆλθεν ἀφ' ὅτου ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, ἐν μέσῳ τῶν ὀλοφυρμῶν ἀφωσιωμένου συζύγου καὶ τῶν λυγμῶν φιλοστοργωτάτων τέκνων, βαθυτάτου δὲ πένθους τῆς ἐκεῖ διεθνοῦς κοινωνίας, ἐκηδεύετο ἡ σεμνὴ δέσποινα καὶ στοργικὴ μήτηρ, ἡ ἀκούραστος τῆς φιλανθρωπίας ἐργάτις, μιᾷ λέξει ἡ καλὴ χριστιανή.

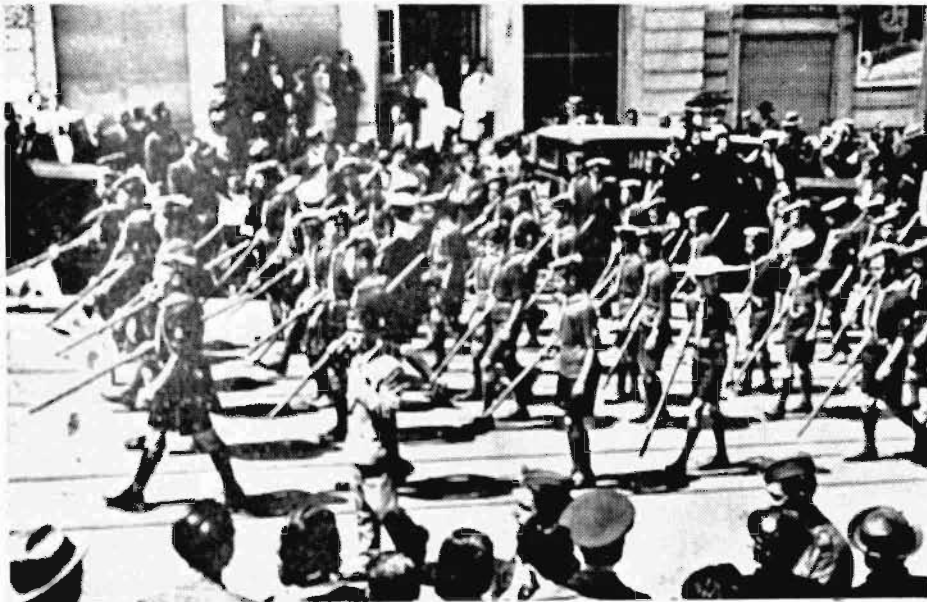
Καὶ ἰδοὺ σήμερον πάλιν ἡ ἀλησμόνητος αὐτῆς μνήμη συνήγαγεν ἡμᾶς εἰς τὸ κλεινὸν τοῦτο ἄστυ, τὴν φορὰν αὐτὴν ὅπως ἐκτελέσωμεν ἱερὸν καὶ πάλιν καθήκον. Ἐπινεύσει πατριαρχικῇ, ἐφωδιασμένος μὲ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἔρχομαι ἐκπρόσωπος Αὐτῆς ἵνα παραδώσω τὸ ἱερὸν τῆς ἀοιδίου σκῆνος εἰς τὴν μητέρα γῆν καὶ αἰωνίαν πλεόν αὐτοῦ κατοικίαν καὶ νὰ τελεσιουργήσω τὴν ἀναίμακτον τοῦ Γολγοθᾶ θυσίαν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς καὶ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς της, ἐπὶ τοῦ νεοτεύκτου τούτου θυσιαστηρίου, τὸ ὁποῖον σεμνὸν καὶ καλλιμάρμαρον ἅμα ἀνεστήλωσεν εἰς μνήμην αὐτῆς ἡ παραδειγματικὴ στοργὴ καὶ

ἀφοσίωσις τοῦ ἀπαρηγορήτου συζύγου τῆς ἐντιμοτάτου κυρίου Βικεντίου Καϊβάνο.

Εὐρισκόμενος εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον εὐκτῆριον οἶκον καὶ ἀναπολῶν τὰς πολλὰς τῆς μακαρίτιδος ἀρετὰς καὶ μάλιστα δύο, τὰς καὶ πρώτας καὶ κεφαλαιώδεις, τὴν βαθεῖαν πίστιν ἣν εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸν πλησίον, δὲν δύναμαι νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ἐπιτυχῇ ἔμπνευσιν τοῦ ἀξιοτίμου συζύγου τῆς, ὅπως ἀντὶ παντὸς ἄλλου μνημείου ἀνεγείρῃ τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν. Ἡ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν νεκροὺς ἀγάπη ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει τὴν ἀνυψώσιν μνημείων, τὰ ὅποια πλήρη συμβολισμοῦ διαιωνίζουσι καὶ παριστῶσι τὰς ἀρετὰς καὶ ἄλλας ιδιότητες καὶ ἰκανότητας ἐκείνων. δι' οὓς ἀνυψώθησαν. Μνημεῖον ὅμως συμβολικώτερον διὰ δέσποιναν εὐσεβεστάτην καὶ φιланθρωποτάτην, οἷα ὑπῆρξεν ἡ ἀειμένηστος Αἰκατερίνη, δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ τούτου ὁ ἱερεὺς θὰ προσεύχηται καθ' ἐκάστην, ὅπως ὁ ἀθάνατος βασιλεὺς κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου Αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου θυσιαστηρίου, τοῦ ἀσύλου ἐννοῶ τῆς φιλανθρωπίας, ὅπου θὰ καρπῶται τὰς προσόδους τοῦ ναοῦ, μὲ ἄλλας εὐχὰς ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὰς, θὰ μακαρίζεται ἡ ἀγῆρως μνήμη αὐτῆς.

Καὶ ἀφ' οὗ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς πρόξενος ζήλου καὶ ἀφορμὴ μιμήσεως γίνεται, ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν ὅπως διὰ βραχέων σκιαγραφήσω τὸν βίον τῆς ἀειμένηστος Αἰκατερίνης καὶ προβάλω τὰς ἀρετὰς αὐτῆς παράδειγμα εἰς πολλὰς οἰκοδεσποίνας.

Ἡ ἀοίδιμος Αἰκατερίνη ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τῷ 1887. Γόνος τῆς ἐντιμοτάτης οἰκογενείας Λεμπέση ἔλαβε τὴν πρώτην ἀνατροφὴν εἰς οἰκογενειακὸν περιβάλλον, τὸ ὅποιον διεκρίνετο διὰ τὴν βαθεῖαν πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν εἰς τὰ πατροπαράδοτα ἥθη καὶ ἔθνικὰ ἰδεώδη, αἰσθήματα τὰ ὅποια οἱ εὐσεβεῖς αὐτῆς γονεῖς βαθύτατα ἐνεχάραξαν εἰς τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς Αἰκατερίνης.

Ἐτέρα ἀποψὶς μερικὴ τῆς αὐτῆς νεκρικῆς πομπῆς

SISMANOGLIO
MICHAEL

Ἀποψὶς μερικὴ τῆς αὐτῆς νεκρικῆς πομπῆς

Λέξα ἑννέα μόλις ἡρίθμει ἀκόμη Μαῖους, ὅτε μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον ἀπεσπάρσθη ἀπὸ τῆς θερμῆς τῶν γονέων της ἀγκάλης διὰ νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην καὶ τὸν βίον της μετὰ τοῦ νεαροῦ τότε ἀρχιτέκτονος μηχανικοῦ, ἐργατικοῦ δὲ καὶ εὐσεβοῦς νεανίου, τοῦ ἐντιμοτάτου κυρίου Βιτζέντζου Καϊβάνο.

Νεᾶνις, ἀλλὰ μὲ βαθεῖαν ὠρίμου γυναικὸς συναίσθησιν τῶν κατηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ἡ νέα αὐτῆς κοινωνικὴ κατάστασις ὡς συζύγου, ἐρρίφθη μὲ ὅλον τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου αὐτῆς, καταστήσασα αὐτὸν πραγματικὴν ἐστίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠκτινοβόλουν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς, ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν πολύτιμον σύντροφον τοῦ βίου της, μὲ τὸν ὁποῖον ἤνωσεν αὐτὴν ὁ Θεός. Ἡ φύσις τῆς ἐργασίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὡς ἐργολάβου μηχανικοῦ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἀπῆτει διαφόρους κατὰ τόπους καὶ χώρας ἐκάστοτε μετοικήσεις. Καὶ ἡ νεαρὰ τότε ἀκόμη γυνή, ἡ ἀνατραφεῖσα εἰς κοινωνικὸν περιβάλλον ὅπως τὸ τῆς πόλεως ταύτης, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγογγύστως συνώδευε τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἐπὶ μῆνας μακροὺς καὶ ἔτη κατοικοῦσα ἐπὶ κορυφῶν ὄρεινῶν καὶ ἐρήμων, ἐντὸς περιβάλλοντος τραχέος καὶ ἐλάχιστα ἐνίοτε φιλοξένου, δίδουσα τοιοῦτοτρόπως ὑπέροχον καὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰς ἐγγάμους. Θέλγει ἐν τῇ ἀπλότητί του καὶ συγκινεῖ συγχρόνως ἀπόσπασμα ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔγραφε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ αἰμίμητος πρὸς μίαν φίλην της.

« Εὐρίσκομαι, ἔγραφε, μὲ τὸν ἄνδρα μου εἰς ἄγρια βου-
« νὰ καὶ δάση, σκεπασμένα μὲ χιόνια καὶ πάγους, ποὺ
« δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν οὔτε τὰ παράθυρα νὰ ἀνοίξωμεν.
« ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι εὐρί-
« σκομαι πλησίον τοῦ ἀνδρός μου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ
« βοηθήσω παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέ-

« ρει, ἐὰν κατώκησα ἐπὶ 19 ἔτη εἰς τὴν ὥραίαν τριώρο-
« φον πατρικὴν μου οἰκίαν ».

Τὴν εὐάρμοστον ταύτην συζυγίαν ἠυλόγησεν ὁ Θεὸς διὰ
πέντε τέκνων, τὰ ὅποια ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν ἐκύκλωσαν τὴν οἰκο-
γενειακὴν τράπεζαν, κατὰ τὴν ὥραίαν καὶ ποιητικὴν ρῆσιν
τοῦ ψαλμοῦ. Καὶ τώρα ἡ ἀείμνηστος εἶχε τὴν εὐκαιρίαν
νὰ ἀναπτύξῃ ἄλλους θησαυροὺς αἰσθημάτων, τοὺς ὁποίους
ἐκρυπτεν εἰς τὴν καρδίαν της Ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη, μετὰ
τῆς ὁποίας περιέβαλλε τὰ τέκνα της, ἀνέδειξαν αὐτὴν ἀπαρά-
μιλλον ἐν τῇ φιλοστοργίᾳ μητέρα, ἡ δὲ ἀνύστακτος ἐπ' αὐτὰ
προσοχὴ καὶ μέριμνα, ὅπως ἀναθρέψῃ ταῦτα χριστιανοπρεπῶς,
ὅπως δώσῃ ἀνατροφὴν συνδυάζουσαν τὴν ἐξέχουσαν κοινωνι-
κὴν της θέσιν πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας, ἀνέ-
δειξαν αὐτὴν ἀξιομίμητον παιδαγωγὸν καὶ δεξιὰν κουροτρόφον.

Αἱ οἰκιακαὶ τῆς μακαρίτιδος ἀρεταὶ πραγματικὰ ἐδι-
καίωσαν τὸν μακαρισμὸν τοῦ σοφοῦ Σειράχ διὰ τοὺς μετ'
αὐτῆς οἰκοῦντας. — « μακάριος ὁ συνοικῶν γυναικὶ συνετῇ » —
καὶ ἀνέδειξαν αὐτὴν τύπον ἀγαθῆς γυναικὸς κοσμοῦντα τὴν
οἰκίαν της « ἥλιος ἀνατέλλων ἐν ὑψίστοις Κυρίου καὶ κάλλος
ἀγαθῆς γυναικὸς ἐν κόσμῳ οἰκίας αὐτῆς ».

Καίτοι ἀπὸ ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως ἡ ἀείμνηστος ἐγνώ-
ριζεν ὅτι τὸ βασίλειον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ οἰκία αὐτῆς,
ὅπου καὶ ἀνέπτυξε πάσας τὰς ἀρετάς, μολαταῦτα διὰ καρδίαν,
οἷα ἡ τῆς ἀειμνήστου, τὸ οἰκιακὸν περιβάλλον ἦτο στενόν.
Τὶ δύναται νὰ σταματήσῃ τὸ ρεῦμα πηγῆς ἀκενώτου καὶ πο-
λυχεύμονος; Καὶ ἡ καρδιά τῆς μακαρίτιδος Αἰκατερίνης ἦτο
πηγὴ ἀφθονος καὶ πολύρρους. Πλὴν καθὼς παρατηρεῖ σοφός
τις, αἱ πηγαὶ ἀναβρύνουσι τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον λαμβάνουσιν
ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Καρδίαι λαμβάνουσαι τὰ νάματα

Γενική ἄποψις τῆς αὐτῆς νεκρικῆς πομπῆς

Τρισάγιον ψαλὲν ἐνώπιον τῆς οἰκίας
ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ αἰδιδίμος

αὐτῶν ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν ἀνεξάντλητον ταύτην πηγὴν τοῦ ἀλλομένου τῆς ἀγάπης ὕδατος, δὲν δύνανται εἰμὴ καὶ αὐταὶ νὰ ἀναβρύωσι τὸ νᾶμα τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας, τῆς καλωσύνης, ἀγάπης πρὸς πάντας, συμπαθείας ἀνιδιοτελοῦς. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρατηροῦμεν εἰς τὴν σήμερον μνημονευομένην Αἰκατερίνην. Τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια ἐξεγείλιζον ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτῆς καρδίαν, τὴν εὐαίσθητον καὶ διὰ πάντας πλήρη συμπαθείας, δὲν θὰ εἶχον τὴν πρέπουσαν ἐξήγησίν των ἄνευ τοῦ βαθυτάτου αἰσθήματος ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ εὐσεβείας. Αἰσθανομένη εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς αὐτὸν τὸν Θεόν, μετέχουσα δὲ τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀντλοῦσα τὰς ἐμπνεύσεις τῆς, ἐσκόρπισε περὶ αὐτὴν πανταχοῦ καὶ πρὸς πάντας τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγάπην. Δὲν θὰ εἶναι διόλου ὑπερβολὴ οὔτε ρητορικὴ ἄδεια ἂν σᾶς εἴπω ὅτι ὅλος ὁ βίος αὐτῆς ἦτο διαρκὲς λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδιάλειπτος ὑπηρεσία τοῦ πλησίον τῆς. Εἶμαι πνευματικὸς προϊστάμενος τῆς μεγάλωνόμου Κοινότητος τοῦ Πέραν, τῆς κοινότητος ταύτης ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν καὶ τὸ κέντρον τῆς ζωῆς καὶ κινήσεως τῆς ἐκεῖ ὁμογενείας. Ἐχω ἐνταῦθα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίζω τὰς ἀνάγκας ὅλων τῶν δυστυχῶν καὶ πτωχῶν λαζάρων, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐλεήμονας χεῖρας τῶν εὐσπλάχνων Σαμαρειτῶν. Καὶ μεταξὺ τῶν εὐλογημένων τούτων, δύναμαι ἐκ πείρας νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὴν πρώτην κατεῖχε θέσιν ἡ αἰδίδιμος.

Πᾶσα φιланθρωπικὴ καὶ κοινωνικὴ κίνησις ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης εὑρισκε τὸν πρόθυμον συναντιλήπτορα. Τί λέγω; τὸν πρόθυμον καὶ ἀκούραστον πρωτοστάτην καὶ ἐμψυχωτὴν, διότι ὡς γνωστὸν παρ' ἡμῖν ἐκεῖ πάσης φιλανθρωπικῆς ὁργανώσεως τὴν ἐπιτυχίαν ἐξασφαλίζει ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Ὁ ἀκατάβλητος ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀνιδιοτελὴς προσπάθεια, αἱ φανεραὶ καὶ ἀφανεῖς γενναιοδωρίαι τῆς διὰ τὰ ἰδρύματα τῆς

φιλανθρωπίας αποτελοῦσι δείγματα τῆς γενναίας καρδίας της.— Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, τὸ ἀρχαιότερον τοῦτο τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς γυναικείας δράσεως ἐν Κων/πόλει, εἶχεν ἐν τῇ προσώπῳ τῆς μακαρίτιδος τὴν μάλιστα ἐνθουσιώδη παραστάτιδα καὶ ἀρωγόν. Τὰ ὀρφανά, τὰ στεγαζόμενα εἰς τὰ Ὀρφανοτροφεῖα μας τόσον τὰ τῶν ἀρρένων ἐν Πριγκίπῳ ὅσον καὶ τὰ τῶν θηλέων ἐν Χάλκῃ, πολλάκις ἐδέχθησαν ἀπὸ τὰς εὐεργετικὰς χειρὸς τῆς αἰμνήστου πλουσίας δωρεάς. Τὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὸ Γηροκομεῖον κατ' ἔτος ἐδέχοντο τὰς μεγαλοδώρους προσφοράς τῆς φιλανθρώπου Λίκατερίνης, ἡ ὁποία ἀποφεύγουσα τὰς περιττὰς καὶ ἐπιδεικτικὰς δαπάνας, ὡς καλὴ καὶ φρόνιμος οἰκονόμος Θεοῦ, διεχειρίζετο τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἡ θεία πρόνοια καὶ εὐλογία ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς. Οὐδέποτε ἐζητήσαμεν τὴν συνδρομὴν της δι' ἀνάγκας ἀπὸρων οἰκογενειῶν τῆς Κοινοτητος ἡμῶν καὶ ἀπεστράφημεν κενοί. Πάντοτε μὲ προθυμίαν, μὲ μειδίαμα καὶ καλωσύνην ἔσπευδε νὰ μᾶς φανῇ χρήσιμος καὶ νὰ δώσῃ πλουσίαν τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χριστιανικὴ ταπεινοφροσύνη της, ἡ ὁποία συνώδευεν αὐτήν, ἔδιδε διπλὴν ἀξίαν. Πλεῖστα ζεύγη ζῶντα παρὰ νόμους ἠνώθησαν διὰ τῆς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας τῇ ἐπεμβάσει τῆς αἰιδίμου, ἥτις προθύμως κατέβαλλε τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα.

Ἄλλ' αἱ δαφιλεῖς ἐπικουρίαι, τὰς ὁποίας παρεῖχε μετὰ προθυμίας καὶ ἐλευθεριότητος εἰς τὰ ἰδρύματα τῆς ὀργανωμένης φιλανθρωπίας, ὅσον καὶ ἂν δεικνύουσι τὰς φιλελεήμονας διαθέσεις τῆς συμπαθοῦς ψυχῆς τῆς αἰιδίμου, μολαταῦτα δὲν ἀποκαλύπτουσι πλήρως καὶ τελείως τοὺς ἄλλους θησαυροὺς αἰσθημάτων, τοὺς ὁποίους ἔκρυπτεν εἰς τὸ ἐνδόμυχον τῆς καρδίας της. Φιλεύσπλαγχνος διάθεσις μετὰ λεπτότητος καὶ διακριτικότητος πρὸς τὸν ἐλεούμενον γινομένη ἰδοὺ ἐλεημοσύνη, ὁποῖαν ἐννοεῖ ὁ χριστιανισμός. Ἐλεημοσύνη ἐξευτελιζουσα τὸν ἐλεούμενον οὐδόλως διαφέρει ὄνειδους.

Ἡ τοιαύτη ἐλεημοσύνη δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, εἶναι φαρ-
σαϊσμός καὶ κατακρίνεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου
ἐλεημοσύνη, γινομένη ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν
τοῦ Κυρίου, γινομένη ὑπὸ τῆς δεξιᾶς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀριστε-
ρᾶς, γινομένη μετὰ λεπτότητος καὶ διακριτικότητος, ἐλεημο-
σύνη σεβομένη τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ δυστυχήσαντος, αὕτη
εἶναι ἐλεημοσύνη, ἡ ὁποία ἔχει ἠθικὴν ἀξίαν, ἡ ὁποία ἐπι-
σπᾶται τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Μὲ τοιαύτας ιδέας περὶ τοῦ
χαρακτῆρος τῆς κατὰ Θεὸν φιλανθρωπίας καὶ μὲ τοιαῦτα
αἰσθήματα ἔκαμνε τὰς ἰδιωτικὰς αὐτῆς ἐλεημοσύνας ἡ ἀείμνη-
στος καὶ φιλανθρωποτάτη Λίκατερίνη.

Λησθάνετο τὴν κεκρυμμένην δυστυχίαν καὶ ἔσπευδε
πρόθυμος καὶ αὐθόρμητος βοηθός. Αἱ οἰκογένειαι, αἱ τέως
εὐποροὶ καὶ εὐκατάστατοι, θύματα ὅμως τῆς κρίσεως τῆς
μαστιζούσης τὸν κόσμον, ἦσαν τὸ ἰδιαίτερον ἀντικείμενον τῆς
στοργῆς καὶ μερίμνης τῆς. Εἰς πόσας τοιαύτας οἰκογενείας
δὲν ἦρχετο ἀρωγὸς συνοδεύουσα τὰς βοηθείας τῆς πάντοτε
μὲ λόγους παρηγορίας καὶ ἐνθαρρυντικούς. Καὶ ὅπου πάλιν
αὕτη ἡ ἰδία ἔκρινεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φανῇ, ἐξεπλήρου τὸ
καθῆκόν τῆς δι' ἄλλων προσώπων ἐμπίστων καὶ ἐξ ἴσου
πρὸς αὐτὴν ἐχεμύθων. Δὲν θὰ εἶναι δὲ ἀποκάλυψις μυστικοῦ
ἂν σᾶς εἶπω ὅτι καὶ ἐγὼ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τεθῶ εἰς
τὴν διάθεσιν τῆς φιλανθρωπίας αὐτῆς ὑπὲρ πολλῶν πασχόν-
των καὶ ἀναξιοπαθούντων ἀτόμων καὶ οἰκογενειῶν τῆς Κοι-
νότητος Πέραν. Αἱ μεγάλαι ἐορταὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν
συνεκίνουν. Τὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ταμεῖον πρῶτον ἐδέχετο
τὴν συνεισφορὰν τῆς, οἱ δὲ πτωχοὶ τοῦ Πέραν, μέχρι τῶν
τὰ μάλιστα ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν τῆς Κων/πόλεως,
ἠὲ χαρίζονται καὶ εὐλόγουν τὸ ὄνομα τῆς εὐεργέτιδος τῶν
Λίκατερίνης Καϊβάνο, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἦτο αὐτὸ τοῦτο
στήριγμα καὶ παρηγορία καὶ ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς ἦτο ἐμφάνι-
σις ἀγαθοῦ ἀγγέλου. Καὶ ἂν ὁ θάνατος αὐτῆς ἐλύπησεν
σύμπασαν τὴν διεθνή τῆς Κων/πόλεως κοινωνίαν, ἐλύπησε

πολὺ περισσότερον τὰς φάλαγγας τῶν πτωχῶν, τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά, τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας καὶ ἐνδεεῖς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέροντας, εἰς ἐκάστου τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγκην ἦτο τὸ στήριγμα καὶ ὁ προστάτης, ὁ παρήγορος ἄγγελος καὶ ὁ πρόθυμος βοηθός. Δικαίως δὲ ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Φώτιος ἔγραψε περὶ αὐτῆς « Ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο ὑπῆρξε πρότυπον χριστιανῆς εἰς ἀγάπην, φιλαλληλίαν, φιλανθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν δρᾶσασα καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν ἀγίως καὶ πλουσίως ὑπὲρ τοῦ πλησίου ».

Ἰδού, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ ἢ εἰκὼν τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο.

Κόρη λεπτῆς καὶ χριστιανοπρεποῦς ἀγωγῆς ἀνεδείχθη σύζυγος ἀπαράμιλλος γενομένη ὑπόδειγμα πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης οἰκοδεσποίνης.

Ὡς μήτηρ ἐξεδαπάνησεν ἐαυτήν ὑπὲρ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῆς γενομένη ὑπόδειγμα φιλοστόργου ἅμα καὶ αὐστηρᾶς μητρός.

Ὡς χριστιανὴ καὶ γνησίᾳ τῆς φιλανθρωπίας ἰέρεια ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλησίου τῆς καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν, δίδουσα τὸ μάθημα τῆς ἀθορύβου καὶ ἀνεπιδεικτιάστου φιλανθρωπίας καὶ τὸ δίδαγμα εἰς τὰς εὐπόρους κυρίας, ὅτι ὁ πλοῦτος δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ ἄλλας ἀφορμὰς χαρᾶς καὶ οἷα εἶναι ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν κάμνῃ τὸ καλὸν καὶ ὅταν γίνεται πρόξενος χαρᾶς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Οὐδέποτε ἐπηρεάσθη ἐκ τῶν μέσων, ἅτινα ἡ θεία πρόνοια ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν τῆς. « Ἐγὼ ἐπιθυμῶ, ἔλεγε πάντοτε, νὰ ἔχω μίαν ὥραίαν κατοικίαν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ὄχι εἰς αὐτὸν τὸν μάταιον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀδιαφορῶ ». Ἐν γένει δὲ ἀγίως καὶ χριστιανικῶς διαγαγοῦσα τὸν ἐπὶ γῆς βίον τῆς ἀπέρχεται ἐκεῖ ὅπου ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Πλάστης καὶ Θεὸς αὐτῆς μετὰ τῆς ἱκανοποιήσεως ὅτι ἐπετέλεσεν τὸν ἐπὶ γῆς προορισμὸν τῆς.

Ἀφίξεις τῆς πομπῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς
 ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Εἰρηνοπόλεως κ. Κωνσταντῖνος
ἐκφωνῶν τὸν ἐπικήδειον λόγον περὶ τῆς ἀοιδίμου

Καὶ ἂν ὁ Κύριος ἐπαγγέλλεται τὴν ἡτοιμασμένην βασιλείαν εἰς τοὺς ποιήσαντας τὸ καλὸν πρὸς ἓνα ἐκ τῶν ἐλαχίστων, ἐὰν ὁ αἰτὸς τῆς Παύλου καὶ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης μᾶς διαβεβαίῃ ὅτι «μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες» ὅτι «τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ αὐτοῖς», δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν χριστιανικὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν θὰ καλέσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν τελικὴν καὶ αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Εὖ δούλη ἀγαθὴ καὶ πιστή, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου καὶ τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν.

Ἡμεῖς δὲ νῦν, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἅς προσευχηθῶμεν ὅπως ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκὸς ἀναπαύσῃ τὸ μὲν σῶμα αὐτῆς ἐν τῇ ἐλαφρᾷ γῇ τῆς ἐπιγείου πατρίδος τῆς, τὴν δὲ ὁσίαν ψυχὴν αὐτῆς ἐν τῇ αἰωνίᾳ πατρίδι εἰς τοὺς κόλπους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ.

Τῆς αἰοδίμου Αἰκατερίνης Καϊβάνο εἷη αἰωνία ἡ μνήμη.

Ὁ Ἐπίσκοπος Λείκης
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

Τὴν ἀείμνηστον Αἰκατερίνην Βικεντίου Καϊβάνου δὲν ἠτύχησαμεν νὰ γνωρίσωμεν αὐτοπροσώπως, ἀλλ' ὥς ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ὑπῆρξε πρότυπον χριστιανῆς ὀρθοδόξου γυναικός, σεμνῆ, ἐνάρετος καὶ κοσμία, ἔχουσα πίστιν ἀκράδαντον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἔζησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζωὴν ἁγίαν, ὑπῆρξε σύζυγος πιστή καὶ ἀφωσιωμένη, μήτηρ ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος, καὶ μέλος τῆς κοινωρίας χρησιμώτατον, στολίσασα τὸν βίον αὐτῆς διὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς εὐποιΐας, καὶ ὥς ψάλλει ὁ προφήτης Δαυὶδ, «ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Ψαλ. ρια'. 8). Πεινῶντας ἔτρεφε, διψῶντας ἐπότιζε, γυμνοὺς ἐνέδυεν, ἀστέγους ἐστέγαζεν, ἀσθενεῖς ἐπεσκέπτετο, πρὸς τοὺς ἐν φυλακῇ μετέβαινε, παγωμένους ἐθεομαίνε, πτωχοὺς ἐβοήθει, νεάνιδας ἐπροστάτευε, πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ παῖδια ἐξεπαίδευε, καὶ πανταχοῦ ὡς ἄγγελος παρήγορος ἔτρεχε καὶ ἐπούλου πληγὰς θεραπεύουσα. Δείγματα τῆς εὐεργετικῆς ταύτης δράσεως αὐτῆς εἶχε τρανά καὶ ἡ μεγάλωνυμος Κοινότης ἡμῶν, ἥτις εὐγνωμόνως μέμνηται τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ἥς ἡ μνήμη εἴη αἰωνία.

Ἐν Ταταούλοις τῆς ΚΠόλεως τῇ 19ῃ Ἀπριλίου 1938.

Ὁ ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Ταταούλων

† Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

«Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῶ». — Ἡ ἀλήστου μνήμης Αἰκατερίνη Καϊβάνο καθ' ὅλην της τὴν ζωὴν ἐδάνειζε τὸν Θεὸν ἐλεοῦσα τοὺς πτωχοὺς. Ἀπεχαιρέτησε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου φορτωμένη μὲ συναλλάγματα δανείων ἐξοφλητέα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, συναλλάγματα τόσα ὥστε μόνον ὁ Κύριος τῶν ἀπείρων θησαυρῶν νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ. Ὑπῆρξεν ἡ μακαρία γυνὴ σπάνιος τύπος χριστιανῆς γυναικός.

«Τότε δυνήσῃ μετὰ πάρορησίας διαλέγεσθαι τῷ ἀνδρὶ περὶ ἐλεημοσύνης, ὅταν τὸν κόσμον τῶν χρυσίων ἀποθήῃ.» (Χρυσοστ. ὁμιλ. ΞΘ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν.). Ἡ ἀλήστου μνήμης Αἰκατερίνη Καϊβάνο λαβοῦσα μὲ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐπιγείου βίου της πολύτιμον δῶρον τοῦ λαμπροῦ συζύγου της, ἠρνήθη νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ δώσῃ τὸ ἀντίτιμον ἐπιστρέφων τὸ κόσμημα εἰς τὸν πωλήσαντα. Τὰ χρήματα μὲ χρειάζονται—εἶπε—διὰ τοὺς πτωχοὺς. Καὶ τὸ θέλημά της τὸ ἅγιον ἐπραγματοποιήθη, σύμφωνα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος ὅτι, ὅπως ἡ υἡγία εἶναι προτιμότερα τῶν κοσμημάτων—διότι τὶ ὠφελεῖ ἀνάπληρον σῶμα, μουσεῖον πάσης ἀσθενείας, καλλωπισμένον καὶ χρυσοστόλιστον; —τοιουτοτρόπως καὶ ἡ διὰ τῶν ἀρετῶν καλλωπισμένη ψυχὴ εἶναι ὁ μόνος θετικὸς πλοῦτος! Ἐστρεψε πρὸς τὰ ἔνδον τὴν ἀγάπην τῶν στολισμῶν. Περιέθεσε τὰ περιδέραια εἰς τὴν ψυχὴν· «τὰ μὲν γὰρ σώματα περικείμενα οὔτε εἰς υἡγίαν οὔτε εἰς εὐμορφίαν τοῦτο ἐνίκησεν—οὔτε γὰρ τὸ μέλαν λευκὸν ἐργάσεται, οὔτε τὸ αἰσχροὸν καλὸν ἢ εὐειδές—τῇ δὲ ψυχῇ ἂν περιθῇς ταχέως αὐτὴν ἀντὶ μελαίνης λευκὴν ἐργάσῃ, ἀντὶ αἰσχροῦ καὶ δυσειδοῦς καλὴν καὶ εὐειδῇ».

«Ἐσχόρπισεν, ἔδωκε τῆς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα». — Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου (1914—1918) σεμνά, ὡς πάντοτε, ἐνδεδυμένη ἡ Αἰκα-

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἐλαίας
ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

τερίνη Καϊβάνο μίαν ώραίαν πρωίαν ἔκρουσε τὴν θύραν ἐνὸς διαμερίσματος τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 16 ἀπαρτιμὴν τῆς ὁδοῦ Ἀκκίρας Σταυροδρομίου. Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσε μία γραῖα μὲ τὴν θυγατέρα τῆς, ἑγγαμον καὶ μητέρα τεσσάρων τέκνων. Ὅλοι ἐπεινοῦσαν, ἐκρούωναν καὶ ἔκλαιαν, διότι τὴν προτεραίαν εἶχε φυλακισθῇ ὁ προστάτης καὶ πατὴρ τῆς οἰκογενείας. Ἀγγελος ἀληθινὸς παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνη. Τοὺς ἐξησφάλισε τὴν κατοικίαν καὶ τὴν συντήρησιν. Ἐφρόντισεν ἀκόμη καὶ διὰ τὸν ἰδιαίτερον καφέν τῆς γρηᾶς, ὅσον καὶ διὰ τὸ γάλα καὶ τὴν τότε σπανίζουσιν ζάχαριν τοῦ μοροῦ παιδιοῦ. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ θανάτου τῆς, μέχρι τῆς εἰκοστῆς ἐννάτης Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ τριακοστοῦ τετάρτου σωτηρίου ἔτους, ὁπότε τὴν συνέχειαν τῶν ἀπείρων, ὡς ἡ ἀνωτέρω, ἐλεημοσυνῶν ἀνέλαβε νὰ συνεχίσῃ ὁ εὐτυχὴς σύζυγος κ. Β. Καϊβάνο.

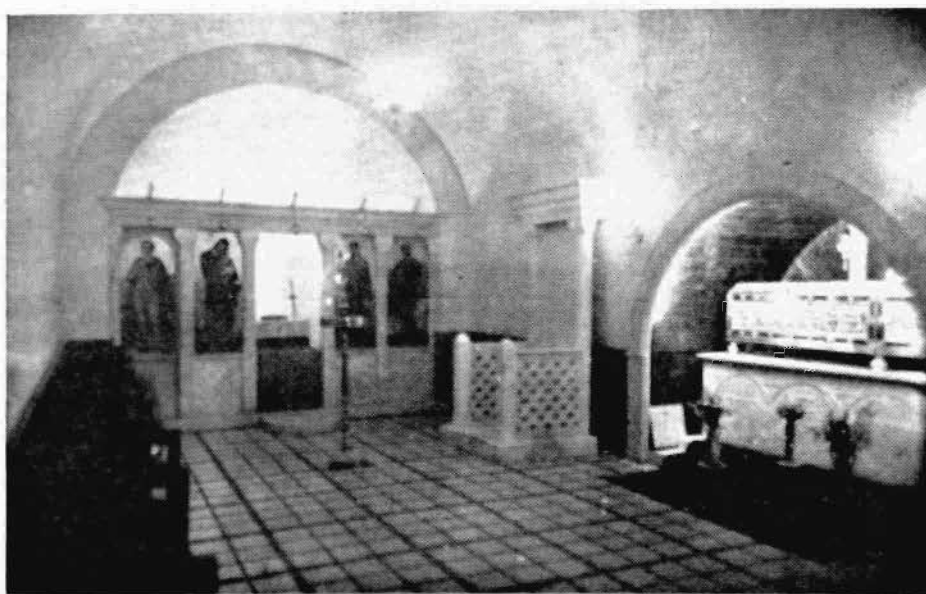
Εἶχε πληρέστατον δίκαιον ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ὅταν ἔλεγεν, ὅτι ἡ σύζυγος εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σώσῃ τὸν ἄνδρα ἐὰν διαλέγεται αὐτῇ διὰ τῶν πραγμάτων, τ. ἔ. διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ὅτι διπλοῦς εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἐλεημοσύνης ὅπως καὶ τοῦ γάμου, ὅτι θὰ ἀπολαύσῃ ἡ Αἰκατερίνη Β. Καϊβάνο τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς, « στεφανοφοροῦσα καὶ πομπεύουσα κατὰ τοὺς ἀκηράτους αἰῶνας ».

† Ο ΕΛΛΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος Γαλατᾶ

Ὁ αὐτὸς ὑπόναος, ἐν ᾧ τὸ φέρετρον τοποθετημένον
ἐπὶ μαρμαρίνης σαρκοφάγου

Ὑπόναος ΑΓ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ (ἐκκλησίας ἁγ. Αἰκατερίνης)
ἐν ᾧ ἐτοποθετήθη τὸ λείψανον τῆς ἀοιδίμου

Γ.

ΙΕΡΑΤΙΚΑ

« Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα. »

Στὸν καθολικὸ νόμο τοῦ θανάτου, στοῦ ὁποίου τὸ κοφτερὸ δρέπανο εἶναι προωρισμένο νὰ κύπητῃ κάθε ζωὴ, ὅπως ὁ σιᾶχος ὑπὸ τὸ δρέπανον τοῦ γεωργοῦ· νὰ πίπτῃ μὲ τὴν παγερὰ πνοή τοῦ θανάτου ἀπ' τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, ὅπως τὰ φύλλα ποὺ σκορπίζει ὁ ψυχρὸς βορρὰς τῆδε κακεῖσε ἔδω στὴ γῇ· στὸν παγκόσμιον λέγω αὐτὸ νόμο, στὴν μοιραία αὐτὴ τοῦ θανάτου πνοή, ὑπέκυψε πρὸ τετραετίας ἡ ἀλήστου μνήμης Αἰκατερίνη Καϊβάνο· ἡ φιλόστοργος μητέρα, ἡ εὐσεβὴς χριστιανή, τὸ πρότυπον τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ.

Ἔδυσε σὰν ἓνα ἄστρο πρόσωπο ἀπ' τὸν φωτεινὸ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀστερισμό. Κατέπλευσε σὰν ἓνα κουρασμένο πλοῖο ἀπ' τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς, μέσα στὴν τρικυμιώδη θάλασσα τοῦ κόσμου, στὴν γαλήνιο τῆς αἰωνιότητος λιμένα.

Καίτοι δὲν εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν γλυκεῖα αὐτὴ φυσιογνωμία τῆς καλῆς μητέρας Αἰκατερίνης Καϊβάνο, ἐν τούτοις ἐξ ὧσων ἤκουσα, ἐξ ὧσων ἐγράφησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τετραετὲς διάστημα περὶ τοῦ βίου τῆς μεταστάσεως καὶ ἐξ ὧσων εἶδον καὶ βλέπω, δύναμαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸν βίον τῆς μεταστάσεως ἐκόσμει ἡ ἀληθὴς ἀρετή, ἡ ἀνυπόκριτος εὐσέβεια, ἡ ἀκραιφνὴς εὐλάβεια πρὸς τὰ θεῖα, ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα καὶ τὰς πατρικὰς παραδόσεις καὶ πρὸ πάντων ἡ εὐσπλαγχνία τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀφοσίωσίς της εἰς τὰ ἔργα τῆς εὐποιίας, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπέβη προσφιλεῖς τῷ Θεῷ· διότι ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν τελειότερον τῶν δημιουργημάτων, ἔχει συνεργὸν καὶ συναντιλήπτορα ἐν τῷ ἔργῳ τῆς φιλανθρωπίας.

Δύναμαι δὲ νὰ ὁμολογήσω τ' ἀνωτέρω, διότι ἡ κοινότης

Εὐαγγελιστρίας Πρ. Ταταούλων, ἥς ταπεινῶς προΐσταμαι, μετὰ μεγάλης ἀνακουφίσεως προφέρει τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ εὐσεβοῦς μητέρας Αἰκατερίνης Καϊβάνο, ὑπὸ τῆς ὁποίας πολλὰς φορὰς εὐηργετήθη καὶ εὐεργετοῦνται τανῦν ὑπὸ τοῦ ἀνταξίως ἀκολουθήσαντος τὰ ἔχνη τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ τῆς μεταστάσης εὐγενεστάτου συζύγου αὐτῆς κ. Βικεντίου Καϊβάνο.

Δι' ὅλα λοιπὸν ταῦτα τὸ ὄνομά της θὰ ζῇ εἰς γενεὰς γενεῶν διότι ἂν καὶ μᾶς ἀφῆκεν ὀρφανοὺς ἀπ' τὴν παρουσίαν της, δὲν μᾶς ἀφῆκεν ὁμως ὀρφανοὺς ἀπ' τὴν ἀνάμνησίν της.

Ξεύρουμε ὅτι δὲν ἀπέθανε, ἀλλ' ὅτι ζῇ διότι ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς δὲν περιορίζεται στὸν τάφο μόνον, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ πέραν αὐτοῦ. Ὁ θάνατός της δὲν εἶναι ἐκμηδένισις, ἀλλὰ εἶναι μία νέα κατάστασις μιᾶς ἄλλης ζωῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο δὲν ἐχάθη, ἀλλ' ἐπερύγισε ἀπ' τὸν κόσμον αὐτὸ τὸν φθαρτό, στὸ οὐράνιο φῶς, ἀπ' τὴν ματαιότητα στὴν ἀλήθεια, ἀπ' τὴν παροδικότητα στὴν αἰωνιότητα. Ἡ ψυχὴ της σὰν ἓνα ὡραῖο ἄνθος, σὰν ἓνα ἀγνὸ κρῖνον, στολίζει τῆς αἰωνιότητος τὴν ἀνθοδόχην.

Οἱ πτωχοὶ τῆς ἡμετέρας κοινότητος καὶ τὰ ὀρφανὰ δὲν θὰ παύσουν ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρουν εὐχὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον ὅπως ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μεταστάσης.

Κατακλείων δὲ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς εὐχομαι ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς κατατάξῃ τὴν ψυχὴν τῆς ἀλήστου μνήμης Αἰκατερίνης Καϊβάνο ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ἐν Προπ. Ταταούλων τῇ 19ῃ Ἀπριλίου 1938.

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος

† ΑΡΧΙΜ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

« Θυγάτηρ Βαβυλῶνος, ἡ ταλαίπωρος,
μακάριος ὡς ἀνταποδώσει σοι τὸ ἀντα-
πόδομα, ὃ ἀνταπέδωκας ἡμῖν » (ψαλμ.136)

Ὅσον οὐδεμία τῶν συγχρόνων ἄλλη ἐσκόρπισε πλουσίᾳ καὶ ὑπεραφθόνῳ τῇ χειρί, ἔδωκεν ὅλα τὰ ἐνόντια αὐτῆς ἐλεημοσύνην, ἀνεκούφισεν, εἴπερ τις καὶ ἄλλη, καὶ ζῶσα καὶ θνήσκουσα τοὺς πτωχοὺς καὶ πεφορτισμένους, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα τῶν κλαιόντων, κατέπαυσε τοὺς θρήνους τῶν δυστυχῶν, ἀνεκούφισε τοὺς πόνους τῆς τε ἰδιωτικῆς καὶ τῆς κοινῆς τοῦ κόσμου συμφορᾶς καὶ τελέσασα τὸν μέγαν καὶ ἔνδοξον δρόμον τῆς ζωῆς της, καὶ ἀποκτήσασα τίτλους ἀθανασίας ἀνεξάλειπτους καὶ δικαιώματα εὐγνωμοσύνης ἀπαράγραπτα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Γένους της, ἀνεπαύθη καὶ ἐκοιμήθη ἡ ἀείμνηστος καὶ φιλάνθρωπος Αἰκατερίνη Καϊβάνο τὸν αἰῶνιον ὕπνον τῶν δικαίων. « Ἔως τοῦ αἰῶνος τὸ μνημόσυνον αὐτῆς οὐκ ἐξαλειφθήσεται, καὶ ἡ δόξα οὐκ ἀποστήσεται, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ζήσεται εἰς γενεὰς γενεῶν, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα. »

Καθὼς πάντες γνωρίζομεν, φιланθρωπία καὶ φιλοπτωχία ἦσαν οἱ δύο πόλοι, περὶ οὓς περιστράφη ὁ ἄξων τοῦ βίου της καὶ δι' οὓς ἐσχορπίσθη ὅλως ὁ μέγας πλοῦτος αὐτῆς. Αἱ εὐεργεσίαι τῆς μακαρίτιδος Αἰκατερίνης Καϊβάνο καὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Μπесίκτας ἀνεξίτηλοι πρέπει νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν μνήμην τῶν τε συγχρόνων καὶ τῶν ἐπιγόνων. Ἐγνώριζεν ὑπὲρ πάσας αὐτὴ, ὅτι πλούσιος μὴ θεραπεύων τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν οὐδέποτε θὰ προκαλέσῃ διὰ τὸ ὄνομά του εὐλογίαν· ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κόσμος δὲν τιμᾷ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ τούτου τὴν φιλάνθρωπον χρῆσιν, καὶ ὅτι μόνον τὰ μέτωπα ἐκείνων στέφει ὁ ἀμάραντος τῆς δόξης καὶ τιμῆς στέφανος, ὅσαι καθὼς αὐ-

τή, εἴτε ζῶσαι εἴτε θανοῦσαι, κατέλιπον λαμπρὰ φιλοπτωχίας παραδείγματα.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ αἰμίνηστος καθ' ὅλον τῆς ζωῆς των τὸν ἔνδοξον δρόμον ἐν ἐνὶ μόνῳ ἔζη, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν πτωχῶν, ἓνα μόνον ἡσθάνετο πόνον, τὸν πόνον τοῦ πάσχοντος, καὶ μία μόνη ὁδὺνη ἐδόνει τὴν καρδίαν της, ἡ ὁδὺνη τῶν ἐν συμφοραῖς ἀδελφῶν της· χάριν τούτων ἐθυσίασε τὸν μέγαν καὶ ἔντιμον πλοῦτόν της, ὡς ὁλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς φιλανθρωπίας βωμοῦ.

Ἐν μιᾷ λέξει ἡ μακαρίτις πανταχοῦ εἰς τὰς θλίψεις ἔφερε τὴν χαρίν, καὶ εἰς τὰς συμφορὰς ἔδιδε τὴν παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν, καὶ ἐδωροφόρει καὶ ἐσκόρπιζεν εἰς τὴν γενεάν μας τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν.

Καὶ διὰ τοῦτο ἡ δόξα καὶ ἡ ἀθανασία καὶ ζῶσαν παρηκολούθει αὐτὴν εἰς πᾶν φιλόανθρωπον ἔργον της, βηματίζουσα μὲ μεγάλα ὀπισθεν αὐτῆς βήματα καὶ νῦν θανοῦσαν παραπέμπει εἰς τὴν αἰδίον τοῦ Γένους εὐγνωμοσύνην.

Ἀναπαύου λοιπὸν ἡσυχῶς· τὸ μέγα ἔργον σου δὲν θὰ καταστραφῇ ποτέ· ὁ εὐγενέστατος καὶ φιλόπτωχος ἐπίσης τοῦ βίου σου καὶ ἄξιος σύντροφός σου θὰ συνεχίσῃ αὐτὸ μεγαλοφρονέστατα. Σὺ δὲ, εὐλογημένη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, δεῦρο κληρονόμησον τὴν ἡτοιμασμένην σοι βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, διότι ἐπείνασεν ὁ πλησίον σου καὶ ἔδωκας αὐτῷ νὰ φάγῃ, ἐδίψησε καὶ τὸν ἐπότισας, ξένος ἦτο καὶ τὸν συνήγαγες, γυμνὸς καὶ τὸν περιέβαλες, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ τὸν ἐπεσκέφθης.

Εἰσελθε λοιπὸν χαίρουσα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Γένοιτο! Ἀμήν.

Ἐν Μπесικτὰς τῇ 21ῃ Ἀπριλίου 1938.

ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος

† ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ἐκφράζων καὶ τὴν αἰδίον εὐγνωμοσύνην τῶν πτωχῶν τῆς Κοινότητος ἡμῶν.

Οἱ διὰ τὴν Αἰκατερίνην Β. Καϊβάνο γράψαντες ἐν τῷ λευκώματι τούτῳ ἀσφαλῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ περιγράψουν τελείως τὴν ἀλτρουϊστικὴν δρασίμ της, τοῦτο δὲ διότι καὶ νὰ κατεῖχε κανεὶς τελείαν πληροφοριακὴν ὀργάνωσιν δὲν θὰ ἠδύνατο ποτέ, ἐξαιρέσει τῶν Γηροκομείων, Ὁρφανοτροφείων καὶ Ἀσύλων, νὰ ἐξακριβώσῃ εἰς πόσας οἰκίας, εἰς πόσας τρώγλας, εἰς πόσους ἀσθενεῖς, εἰς πόσας οἰκογενεῖας φυλακισμένων, κοὶ ἐν γένει εἰς πόσας πονεμένας καρδίας ἐπῆγεν ἡ Αἰκατερίνη ὅπως ἐπιδώσῃ τὴν ἀλτρουϊστικὴν της παρηγοριά· τόσον εὐαγγελικῶς καὶ μυστικῶς ἐξετελεῖτο ἡ ἐλεημοσύνη αὐτῆς!

Τὴν Αἰκατερίνην ζῶσαν ἐγνώρισα ὁπότεν τῇ αἰτήσῃ της ἐπήγαινα τὴν *Παναγίαν τοῦ Μπαλουκλῆ* εἰς τὸ κτῆμά της «Μάτσκα Παλλάς», τὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας εὐσεβῶς ἠσπάζετο κατὰ τὴν Παράκλησιν, ἣν ἐτέλουν.

Τὴν Αἰκατερίνην ἐπέμρωτο νεκρὰν νὰ ὑπηρετήσω ὥς ἱερεὺς στὸ Παρεκκλήσι τοῦ Νεκροταφείου Σισλῆ ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη, ἀπὸ τῆς 29 Μαΐου 1934 ἡμέρας τοῦ θανάτου της, ἱεροτελεστῶν μὲ Παρακλήσεις, Τρισάγια καὶ Λειτουργίας.

Τὶ εἶδον σ' αὐτὰ τὰ τρία ἔτη τοῦ διέμεινα στὸ Νεκροταφεῖον Σισλῆ;

Εἶδον σωρείαν ἀμέτρητον εὐεργετηθέντων ἀνθρώπων ἐλθόντων μὲ λυγμοὺς νὰ ἐκφράσωσι πρὸς αὐτὴν τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Εἶδον ὁλόκληρον τὴν καλὴν κοινωνίαν Κων/πόλεως νὰ παρελαύνῃ πρὸ τοῦ λειψάνου της καὶ νὰ μετάσχῃ μετὰ πόνου εἰς ὅλας τὰς πενθίμους ἱεροτελεστίαις (Λειτουργίας καὶ Μνημόσυνα), τελεσθείσας εἰς τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μου εἰς τὸ Νεκροταφεῖον.

Εἶδον ὅτι καὶ νεκρὰ οὕσα ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐγκατέλειπε τοὺς πτωχοὺς της, διὰ τοὺς ὁποίους ἐφρόντισε καθ'

ὅλον τὸ διάστημα ποῦ διέμεινεν τὸ λείψανόν της εἰς τὸ Παρεκκλήσι τοῦ Σισλῆ, νὰ διανέμη συχνότατα τρόφιμα εἰς πλῆθος αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἄνω ρηθέντων, ἐμφαίνεται ἐν ὀλίγοις μὲν ἀλλ' οὐσιαστικῶς ποία ὑπῆρξεν ἡ Αἰκατερίνη ἐν ζωῇ καὶ πῶς μετὰ θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτῆς εὐόδωσε καὶ εὐοδώνει τὰ πάντα πρὸς τὸ καλόν. Ἴδου διατὶ ὁ Ὑψιστος ἐδόξασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτίμησεν δι' ἀνεγέρσεως ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ὄνομά της θὰ εὐλογῇται διὰ παντὸς καὶ θὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα ἀγίας γυναικὸς εἰς τὰς μελλούσας γενεάς, αἱ ὁποῖαι ἐν ὁμοφωνίᾳ θ' ἀνακράξωσιν:

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς.

† ΙΕΡΟΜ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

28 Δεκεμβρίου 1939

Θέα Ἐκκλησίας
ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ἀπὸ τῆς Πλατείας Ἀλεξάνδρας

Θέα Ἐκκλησίας
ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Λιαδεχθεῖς τὸν Πατέρα Ἀμβρόσιον ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Σισλῇ εὗρον τὸ σκῆνος τῆς μακαρίτιδος Αἰκατερίνης Καϊβάνο ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Νεκροταφείου.

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ μεγάλην ἑορτὴν ἐπὶ ἓν καὶ πλεόν ὁλόκληρον ἔτος ἐσυνέχισα τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ.

Ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο καὶ νεκρὰ οὖσα ἠδυνήθη νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐν τῇ ζωῇ ἔργον της καὶ οὕτω διενεμήθησαν κατὰ περιόδους, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς μεγάλας Ἑορτάς καὶ εἰς τὰ μνημόσυνά της ἐν τῷ Νεκροταφείῳ, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς πολλὰς πτωχὰς οἰκογενεῖας διάφορα τρόφιμα καὶ καύσιμος ὕλη εἰς μνήμην τῆς μακαρίτιδος.

Ὅταν δὲ ἀπεφασίσθῃ νὰ μεταφερθῇ τὸ σκῆνος αὐτῆς εἰς Πειραιᾶ καὶ τοποθετηθῇ ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ἀνεγερθέντι ὑπὸ τοῦ Κου Καϊβάνο εἰς μνήμην της περικαλεσιτάτῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ σκηνους ἐτελέσθῃ μεγάλη κατανυκτικωτάτη λειτουργία ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως ὑπὸ τριῶν Ἀρχιερέων, ἐν μέσῳ ἀπείρου ἐκκλησιάσματος συρρεύσαντος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὁμολογουμένως θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος, διότι ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα ἐκεῖνο ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα καὶ πρὸ πάντων οἱ πτωχοί, οἱ ὅποιοι ἔχανον τὴν Μεγάλην Προστατίδα των.

Ἦτο ἡ πέμπτη Μαΐου 1938 καὶ ἐγώ, ὡς ἱερεὺς τοῦ Νεκροταφείου, παρέλαβον κατὰ τὴν τάξιν τὸ σκῆνος τῆς μακαρίτιδος ἐν μέσῳ νεκρικῆς πομπῆς, καὶ τὸ μετέφερον μέχρι τῆς ἀποβάθρας τοῦ Τελωνείου Γαλατᾶ, ὁπότε δι' αἰμοπλοίου τὴν ἐπαύριον μετεφέρθη εἰς Πειραιᾶ εἰς τὴν αἰώνιον αὐτῆς κατοικίαν.

† ΟΙΚΟΝΟΜ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἱερεὺς τοῦ Νεκροταφείου Σισλῇ

R. I. P.

Προfondément pénétré de son devoir d'épouse et de mère la bien regrettée Mme Cathérine Caivano a fidèlement gardé la porte du sanctuaire de sa famille, en Ange armé d'un glaive, qui s'appelle le cœur et l'amour d'épouse et de mère.

Ses vertus chrétiennes, laissées en exemple aux siens et à tous ceux qui l'ont connue, l'ont seules accompagnée au pied du Souverain Juge pour intercéder en sa faveur. La mort s'était pour elle l'heure de la récompense.

Istanbul, le 24/10/1939.

R. COLLARO

Curé de la B. Cath. S. E.

Βαθύτατα συναισθανομένη τὸ καθήκον αὐτῆς ὡς συζύγου καὶ μητρός, ἡ τόσον πολὺκλαυστος Κα Αἰκατερίνη Καϊβάνο, πιστῶς διεφύλαξε τὴν θύραν τοῦ Ἱεροῦ τῆς οἰκογενείας, ὡς Ἄγγελος ὀπλισμένος διὰ μιᾶς ρομφαίας ἣτις ὀνομάζεται ἡ καρδιά καὶ ἡ ἀγάπη συζύγου καὶ μητρός.

Τὰ χριστιανικὰ προτερήματα, κληροδοτηθέντα ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς οἰκείους τῆς καὶ εἰς ὅλους τοὺς γνωρίσαντας αὐτήν, εἶνε τὰ μόνα τὰ ὅποια τὴν συνώδευσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀνωτάτου Κριτοῦ διὰ νὰ μεσολαβήσουν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ θάνατος ὑπῆρξε δι' αὐτήν ἡ ὥρα τῆς ἀνταμοιβῆς.

P. ΚΟΛΛΑΡΟ

Ἐφημέριος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Σένι—Ἑσπρί

Il y a deux qualités qui attirent les mortels :
L'une physique, l'autre morale.
La première éphémère, la seconde immortelle.
Les vaniteux accourent après la première.
Les vertueux s'attachent à la seconde.
La physique avec le temps se détériore,
La morale s'épanouit avec l'âge et triomphe :
Celle-là devient la pâture des vers du tombeau,
Celle-ci défie la mort et règne glorieuse.
Elles s'appellent : la Beauté et la Bonté.
La Bonté de la généreuse Catherine Caivano
Continue à attirer les vertueux et les sages ;
Car elle survit à la mort et défie la tombe.

Istanbul, le 23/10/1939

Dr. P. ATHANASE TAOUSSI c. d.

Ὑπάρχουν δύο ιδιότητες προσελκύουσai τοὺς θνητοὺς :
Ἡ μία φυσική, ἡ ἄλλη ἠθική.
Ἡ πρώτη ἐφήμερος, ἡ δευτέρα αἰθέριος.
Οἱ κενόδοξοι ἐπιδιώκουν τὴν πρώτην,
Οἱ χρηστοὶ προσκολλῶνται εἰς τὴν δευτέραν.
Ἡ φυσική μὲ τὸν χρόνον φθείρεται,
Ἡ ἠθική ἐξανθίζει μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ θριαμβεύει.
Ἐκείνη μὲν γίνεται ἡ νομή τῶν σκολήκων τοῦ τάφου,
Αὕτη δὲ προκαλεῖ τὸν θάνατον, καὶ βασιλεύει ἐνδόξως.
Αἱ δύο ὀνομάζονται : ἡ Ὠραιότης καὶ ἡ Καλωσύνη,
Ἡ Καλωσύνη τῆς γεναιοδωροῦ Λίκατερίνης Καϊβάνο
Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφελκύνῃ τοὺς καλοὺς καὶ χρηστοὺς,
Λιότι ἐκείνη ἐπέζησε τοῦ θανάτου καὶ προκαλεῖ τὸν τάφον.

Dr. P. ATHANASE TAOUSSI

Τὸ ὠραιότερον λεύκωμα διὰ τὴν Αἰκατερίνην Β. Καϊβά-
νο τὸ ἔγραψαν πρὸ πολλοῦ τὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης τῆς ἀν-
θρωπίνης δυστυχίας, τὴν ὁποίαν ἡ αἰμίμηστος περιέθαλψε
μὲ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς της. Ὑπηρετῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μη-
τροπόλει Χαλκηδόνος ὡς Ἱεροκῆρυξ ἔσχον πολλάκις τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ διαπιστώσω τὸ γεγονός τοῦτο.

Ἡ Αἰκατερίνη Β. Καϊβάνο δὲν ἀπέθανε. Ζῇ μέσα εἰς
τὴν κάμνον τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου ὡς δρόσος. Πόσα γε-
ράκια ὀρφανῶν ὑψώνονται κάθε βράδυ ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκο-
νίσματα, διὰ τὴν ἀγίαν ψυχὴν της! Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν
μεταφερθῇ τὸ σκῆνός της, ἡ καρδιά της θὰ μένῃ ἐδῶ, μέσα
εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, πλησίον τῆς κλίνης τοῦ δυ-
στυχοῦς ἀσθενοῦς, μέσα εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐν γένει ἀνθρω-
πίνης ἀθλιότητος, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν πα-
ρήγορος ἄγγελος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 26 Ἀπριλίου 1938.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου

ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝ ΧΑΤΖΗΣ

Ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος ἐπέταξε πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἕνα ἀστὲρ λαμπερὸ ἔσβυσε. Ἕνα γλυκοεύοσμο λουλουδι τῆς ζωῆς μας ἐφυλλορόησε, μαράθηκε, πρὸ τοῦ νὰ σκορπίσῃ ὁλότελα τὴν γλύκα του. Τὸ ραγισμένο βάζο ἔσπασε, ἀφανίσθηκε. Τὸ αἰσθητὸ σῶμα τῆς λύρας, ποῦ ἡ θεοδύναμη χορδὴ τὸ δόνησε μὲ δυνατὰ θεοπέσια πνευματικὰ κύματα, τώρα κεῖται ξεπνοϊσμένο, νεκρὸ καὶ ἀχοηστευμένο. Μιὰ σελίδα ἀπ' τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μας σβύσθηκε. Μᾶς ἔμεινε μόνο τοῦ ραγισμένου βάζου τὰ συντρίμματα. Τοῦ μαραιμένου λουλουδιοῦ τὰ φύλλα. Τῆς νεκρᾶς Αἰκατερίνης Καϊβάνο τὸ σῶμα.

Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς, ἐπέταξε καὶ αὐτὴ καὶ στὸ πέταγμά τῆς τ' ἀηδόνια ἔφυλναν μιὰ οὐράνιαν συμφωνία, ποῦ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἂν ἀηδόνια ἦσαν αὐτά, ἢ ἄγγελοι κατεβυσμένοι ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἐκτερούγιζαν. Μὰ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀγγελική. Γι' αὐτὸ ἄγγελοι τὴν συνοδεύουν, καὶ μὲ τὰ φτερουγίσματά τους τὴν ὁδηγοῦν ἐμπρὸς στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ἐγινε ἄγγελος ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο, γιατί μὲ τὸ δάκρυ τῆς συμπόνιας τῆς παρέσυρε πάντοτε τὰ βάσανα, ποῦ ἀπασχολοῦσαν κάθε τόσο τὴν πικραμένη μας ζωὴ, καὶ μὲ τὸ μανιῆλι στὸ χέρι τῆς ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια τῶν συνανθρώπων τῆς, νοιώθοντας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου γιὰ δικό της πόνο καὶ τὴν χαρὰ τοῦ ἄλλου γιὰ δική της χαρὰ. Μὰ ποῦ βρισκόταν τόσο νερὸ μέσα σ' αὐτὰ τὰ μάτια; Κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει. Μόνο Ἐκεῖνος, «ὁ καιρὸς καὶ χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ θέμενος», μόνο Ἐκεῖνος τὸ γνωρίζει.

Φαίνεται πῶς τὰ δάκρυα τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο ἦσαν δωρημένα σ' αὐτὴν ἀπ' τὸν Χριστό. Γιατὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ δάκρυα, ὄχι μόνο εἶναι ἁγιασμένα, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀστείρευτα, καὶ δίδονται μόνο σιτῆς λεπτεῖς καὶ ἐξευγενισμένες

καρδιές, γιὰ νὰ γίνουν κρῖνα ὁλόλευκα νὰ σκορπίζουν ὁμορφιὰ καὶ μῦρα, ἢ ἀστέρια στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ λάμπουν αἰώνια.

Ὡ! ἐὰν αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο, ποῦ μαρτυροῦν τὴν θλίψι τῆς ψυχῆς της γιὰ τὸν καῦμὸ τοῦ ἄλλου, Ὡ! ἐὰν ἡ λεπτιὲς χορδὲς τῆς ψυχῆς τῆς σημερινῆς κοινωνίας ἐθωπεύοντο καὶ ἐδιδάσκοντο ἀπ' τὴν αὐταπάνησιν καὶ τὴν θυσία της, τότε ἡ γῆ μας δὲν θὰ ἦτο ἡ κοιλάς τοῦ κλαυθμῶνος, ἀλλὰ ὁ παράδεισος θὰ ἦταν κατεβασμένος στὴ γῆ. Μὰ τέτοιες ὑπάρξεις σπάνια ἔρχονται στὴ ζωὴν καὶ γι' αὐτὸ ὁ χαμὸς της εἶναι καὶ σκληρός.

Ἡ Αἰκατερίνη Καϊβάνο ἦταν ἀληθινὴ μάννα, ποῦ σκέπαζε προστατευτικὰ τὴν ὀρφάνια, ὅπως σκεπάζει ἡ ὄρνιθα μετὰ τὰ φτερά της τοὺς μικροὺς νεοσσούς. Ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ στήριγμα γιὰ τοὺς ὀρφανούς. Ἦταν τὸ ἀστὲρ τὸ λαμπερὸ μέσα σὲ σκοτεινὴ θύελλα, ὁ γλυκόφωτος παρήγορος φάρος μέσα σὲ μανιασμένη φοροτοῦνα, ἡ ὁδηγήτρα τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὴς πιὸ δύσκολες στιγμὲς του.

Ἦταν ἡ μάννα ποῦ πόνεσε περισσότερο ἀπὸ κάθε μητέρα. Μὰ τώρα ἔφυγε καὶ μᾶς ἄφησε ὀρφανούς. Μὰ τί μετὰ τοῦτο; Ἡ ψυχὴ της ἐξακολουθεῖ τὴν ἀποστολὴ της. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἡ ψυχὴ της ἄφησε τὸν κόσμον, ἕνας ἄλλος καινούργιος κόσμος ἔπερνε ὑπόστασι. Ὁ ἐξαῦλωμένος, ὁ ἐξευγνισμένος κόσμος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου καὶ γενναίου συζύγου της κυρίου Β. Καϊβάνο. Πιστὸς στὴν πίστι της, ἅγιος στὴν ἀγιωσύνη της, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ μοιάξῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον της. Ἐφυγε ἡ μάννα καὶ ἦλθε ὁ πατέρας. Ἐφυγε τὸ σύνεφο καὶ ἦλθε ἡ βροχή.

Τιμὴ λοιπὸν καὶ δόξα στὸν εὐγενὴ σύζυγό της κύριον Β. Καϊβάνο, ποῦ δὲν παύει νὰ σπογγίζῃ τὸ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια τῶν δυστυχισμένων, σφραγίζοντας τὴ χριστιανικὴ ζωὴ του μετὰ τὰ ὑπέρθεια λόγια τοῦ ἀδελφοθέου Ἀποστόλου Ἰακώβου: « θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὕτη ἐστὶ, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν

τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου». (Ίάκ. α'. 27).

Προχώρα λοιπόν, εὐγενέστατε καὶ τιμημένε σύζυγε τῆς δοξασμένης Αἰκατερίνης Καϊβάνο, μέσα ἀπ' τὰ ἀγκάθια τῆς ζωῆς της στὸ ἱερὸ ἔργο σου, ποῦ παρέλαβες ἀπ' τὴν καλὴ σου γυναῖκα, καὶ σπόγγιζε πάντα τὰ δάκρυα τῶν πονεμένων, καὶ στήριζε τοὺς ὀρφανούς. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα χαρὰ καὶ εὐτυχία στὴν ζωὴ ἀπ' αὐτήν.

Σὺ δὲ δοξασμένη Ἑλλάς, ποῦ ἔχεις τὸ εὐτύχημα νὰ δεχθῇς στὰ στέφνα σου, στὴν ἱερά σου γῆ, τὸ φωτοστεφανωμένο σκῆνος τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο, σκύψε μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ ἐμπρὸς στὴν μεγάλη νεκρά, ποῦ διέθεσε τὴν ζωὴ της γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων.

Καὶ σὺ λαὸ τοῦ εὐγενοῦς Ἑλληνικοῦ κράτους! Τὸ δάκρυ ποῦ θ' ἀναβλέσῃ ἀπ' τὸ μάτι σου ἀντιζυζοντας τὸ ἱερὸ σῶμα τῆς Αἰκατερίνης Καϊβάνο, προσπάθῃς αὐτὸ τὸ δάκρυ σου νὰ γίνῃ ἓνας ὕμνος πρὸς τὴν ἰσχυρίαν τῆς αὐτοθυσίας, ποῦ εἰργάσθη στὴν ζωὴ της ὀλόκληρη χάριν τῶν πολλῶν.

Ἰεροκῆρυξ — Διάκονος

Εἰρηναῖος Ἀγγελίδης

Ἐν Πρυγκήπῳ τῇ 28/4/1938

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
*Ἐναπόθεσις θεμελίου λίθου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου
 Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου*

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
*Ἐναπόθεσις θεμελίου λίθου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου
 Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου*

Δ.

SISTEMATOLOGIO
MEDICO

KOINOTHTES

Σταυροδρόμιον τῇ 4 Μαΐου 1938

Ἀριθμ. 7168.

Ἀξιότιμε,

Ἡ Κοινότης Σταυροδρομίου μετὰ συγκινήσεως πάντοτε μέλλει ἀναμνησθεσθαι τῶν πολλαπλῶν καὶ γενναιοδωρῶν πρὸς αὐτὴν καὶ τοὺς ἀπόρους αὐτῆς εὐεργεσιῶν τῆς τε ἀοιδίου συζύγου ὑμῶν Αἰκατερίνης καὶ τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος, τῆς μετὰ ζήλου ἀγαστοῦ συνεχισάσης τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἀγίας ἐκείνης ψυχῆς καὶ ἐπὶ τετραετίαν ὅλην περιθαλψάσης χιλιάδας ἐνδεῶν καὶ ἀποστατεύτων τέκνων αὐτῆς.

Διεξηγηθεύουσα δὲ τὰ πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα εὐγνώμονα αἰσθήματα τῶν δαψιλῶς εὐεργετηθέντων ἀπόρων προφρόνως δράττεται τῆς εὐκαιρίας τῆς εἰς τὴν γενέτειραν μεταφορᾷ τοῦ σκήνους τῆς ἀειμνήστου, ὅπερ ἐπὶ τετραετίαν ἐφιλοξένησεν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἑαυτῆς Νεκροταφείου, ἵνα διαβεβαιώσῃ ὑμᾶς ὅτι οὐδέποτε παύσεται εὐχομένη ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῆς ναοῖς ὑπὲρ ἀναπαύσεως ἐν εἰρήνῃ τῆς μακαρίας τῆς ἀοιδίου συζύγου ὑμῶν ψυχῆς.

Ἡ Κοινότης Σταυροδρομίου, συνοδεύουσα τὸ σκῆνος μετὰ τῶν θερμότερων αὐτῆς εὐχῶν, εἶναι βεβαία ὅτι ἡ ὑμετέρα Ἐντιμότης, ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίζουσα τὰς πρὸς ἃς αὕτη παλαίει μυρίας δυσχερείας καὶ ὃν διαρκῶς διεξάγει ἀγῶνα πρὸς ἐπάρκειαν τῶν πολλαπλῶν αὐτῆς ὑποχρεώσεων καὶ ἀναγκῶν, οὐ λείπεται τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῆς ζωηρὸν ἐπιδεικνύουσα ἐνδιαφέρον, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ ἡ ἀοίδιμος σύζυγος ὑμῶν δι' ἰδιαιτέρας αὐτὴν περιέβαλε πάντοτε ἀγάπης καὶ στοργῆς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας.

Ν. ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ

« Τὴν εὐποιῶν καὶ τὴν μετάδοσιν μὴ λησμονεῖτε· διότι εἰς τοιαύτας θυσίας εὐαρεστέεται ὁ Θεὸς » (ἀπ. Παῦλος).

Πρὶν ἢ δύσῃ ὁ ἥλιος τοῦ βίου καὶ πρὶν ἢ καταλάβῃ τοῦ θανάτου ἡ νύξ, ἐτοιμάζου εἰς τὴν ἔξοδον, μετὰ ταῦτα δὲ δὲν ὑπάρχει καιρὸς βοηθείας. Τῆς πανηγύρεως διαλυθείσης δὲν ὑπάρχει πραγματείας ἐμπόρευμα· ποῦ τότε οἱ πένητες; ποῦ αἱ εὐποιῶι; Λιὰ τοῦτο πρὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἅς ἐπικουρήσωμεν ἀλλήλους καὶ ἅς προσάγωμεν τὰ εἰζότα τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ.

Πρέπει νὰ μεριμνῶμεν καὶ ἐργαζώμεθα ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ πλησίον. Ἡ χεὶρ νίπτει τὴν χεῖρα καὶ ὁ δάκτυλος τὸν δάκτυλον καὶ ἀμφότερα τὸ πρόσωπον. Ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ βοηθῇ, λέγει δημόδης παροιμία, μένει κατόμονος ἢ δυστυχεῖ. Κι' ἄλλη: βοηθάμε νὰ σὲ βοηθῶ ν' ἀναβοῦμαι τὸν ἀνήφορο. Κι' ἄλλη: στήν καλὴ γειτονιά λιμὸς δὲν γίνεται. Ἀπὸ τὰ ὅποια ὅλα συμπεραίνομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀναγκαῖος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν δὲ πάντες ἐβοηθοῦμεν πάντοτε ἀλλήλους, οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ εἶχε χρεῖαν τῆς τύχης. Ἡ ἀγαθοποιΐα εἶναι ἡ πρωτίστη τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν.

Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἀείμνηστος Αἰκατερίνη Καϊβάνο ἔδρασε μὲ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Εὐγενὴς ψυχὴ, πλουσία εἰς αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ἀλτρουϊσμοῦ πρὸς τοὺς πάσχοντας, ὑπῆρξε ἡ λαμπάς, ἡ ὁποία ἐξηντήθη διὰ νὰ φέγγῃ τοὺς πέριξ. Διὰ τοῦτο ὁ μισθὸς πολὺς καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἀνάλογος. Ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκκλησία Εἰσοδίων τῆς Παναγίας Σταυροδρομίου.

18/4/38.

ὁ Πρόεδρος

Σ. Κ. ΝΤΙΝΟΣ

Θὰ ἠθέλαμεν σελίδες πολλές νὰ ἔχωμεν στήν διάθεσί μας διὰ νὰ σκιαγραφήσωμε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ζωὴ καὶ τὴν φιλανθρωπικὴ δρᾶσι τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς ἑλληνίδος.

Ὑπῆρξε ψυχὴ εὐγενής, ἡ ὁποία ἔταξεν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς της τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἀνωτέρω ἰδανικῶν καὶ τὴν ἐκτελοῦσε μὲ μετριοφροσύνη καὶ μὲ ἀνυστερόβουλον ἀλτροῦισμόν.

Εἶναι εὐτύχημα καὶ ὑπερηφάνεια διὰ τὴν ὁμογενῇ κοινωνία, ὅτι δὲν ἔλειψαν τέτοιες εὐγενικὲς ὑπάρξεις, τέτοιες εὐγενικὲς ψυχές, αἱ ὁποῖαι ἰέρειαι ἀφωσιωμέναι εἰς τὸν βωμὸν τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τοῦ ἀλτροῦισμοῦ, μὲ τὴν δρᾶσι των τὴν φιλανθρωπική, μὲ τὴν δρᾶσι των τὴν κοινωνικὴν, τιμοῦν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς καὶ ἐξυψώνουν τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐν Χαλκηδόνι τῇ 12/4/38.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορεία Χαλκηδόνος

ὁ Πρόεδρος

Χ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθοεργὸς δρᾷσις τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Βισ. Καϊβάνο εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ἐπέξετείνεται εἰς πλείστας κοινότητας καὶ φιλόανθρωπα σωματεῖα τῆς Ἰστανμπούλ.

Ἡ ἡμετέρα Κοινότης ὁλως ἐξαιρετικῶς ἠὺνοήθη καὶ εὐηργετήθη ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου καὶ πράγματι ἐνδεεῖς καὶ ἄποροι βιοπαλαισταὶ ἀνεκουφίσθησαν, ἀσθενεῖς καὶ ἀνάπηροι δεόντως εὐηργετήθησαν, χῆραι καὶ ὀρφανὰ καταλήλως ἐπροστατεύθησαν, ἀπόκληρα τῆς τύχης ὀρφανὰ ἐτράφησαν καὶ ἐνεδύθησαν, ἐνὶ λόγῳ ἡ θεάρεστος καὶ ἀλτρουϊστικὴ αὕτη δρᾷσις τῆς ἀειμνήστου πολυειδῶς καὶ ποικιλοτρόπως εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξεδηλώθη, ὥστε ἐὰν ἡ Μεγάλῃ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπεσκόπει τὴν ἐπιβράβευσιν τῶν ἀγαθοεργῶν καὶ φιλανθρώπων, ἀδιστάκτως ἡ ἀείμνηστος Αἰκατερίνη Καϊβάνο θὰ ἡξιούτο τῆς τιμῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιβραβεύσεως.

Ἡ ἀείμνηστος Αἰκατερίνη Καϊβάνο, ἐκτὸς τῆς προαναφερθείσης φιλανθρώπου δράσεώς της, πρὸς παρηγορίαν ἀπάντων τῶν προστατευομένων της ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ἀντάξιον σύζυγόν της εὐγενέστατον κύριον Βισσέντσον Καϊβάνο τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνην φιλόανθρωπον δρᾷσιν καὶ χάριτι θεία οἱ προστατευόμενοι τῆς ἀειμνήστου εὖρον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ εὐγενεστάτου συζύγου της τὴν δέουσαν προστασίαν καὶ ἀντίληψιν.

Ἐν Πριγκήπῳ τῇ 14/4/38.

Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου
Κοινότητος Πριγκήπου.

ὁ Πρόεδρος

Κ. ΤΕΠΕΡΙΚΟΓΛΟΥ

ΒΥΥÜKADA RUM CEMAATI

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΠΡΙΓΚΗΠΟΥ

Ἐν Πριγκήπου, τῇ 3ῃ Μαΐου 1938.

Ἀριθμ. 759.

Ἐρίτιμον Κύριον Βιτσ. Καϊβάνο

Εἰς Ἀθήνας.

Ἐρίτιμε Κύριε,

Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Πριγκήπου λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ Σᾶς πληροφορήσῃ ὅτι ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς μεταφορᾶς τῆς σοροῦ τῆς ἀλήστου μνήμης σύζυγου ὑμῶν

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

εἰς Πειραιᾶ συνελθοῦσα ἐκτάκτως τὴν 1ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἐψηφίσατο :

Α^{ον} ὅπως ἀντιπροσωπεΐα τῆς Κοινότητος, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἐφοροεπιτρόπων κ. κ. Κυρ. Γεπερίκογλου προέδρου, Γ. Ἀγνίδη ἀντιπροέδρου καὶ Νικ. Δημοπούλου, παραστῇ ἐν τῷ ἐν Σισλῇ ἱερῷ ναῷ τῆς θείας Μεταμορφώσεως ἐπὶ τῇ τελεσθησομένῃ τὴν 5ην Μαΐου ἐπιμνημοσύνῃ λειτουργία καὶ παρακολουθήσῃ τὴν μεταφορὰν τῆς σοροῦ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου·

Β^{ον} ὅπως τὴν 5ην καὶ 6ην Μαΐου κρούωσι πενθίμως οἱ κώδωνες ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κοινότητος Πριγκήπου·

Γ^{ον} ὅπως οἱ πολλαχῶς καὶ ποικιλοτρόπως ὑπὸ

τῆς ἀειμνήστου εὐεργετηθέντες πτωχοὶ καὶ ἄποροι τῆς Κοινότητος ἀντιπροσωπευθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας Ζωῆς Νικ. Δημοπούλου, ἥτις καὶ θὰ παρακολουθήσῃ τὴν μεταφορὰν τῆς σοφοῦ μέχρι τῆς εἰς Πειραιᾶ ὁρισθείσης τελευταίας αὐτῆς κατοικίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελεῖ μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως

Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ

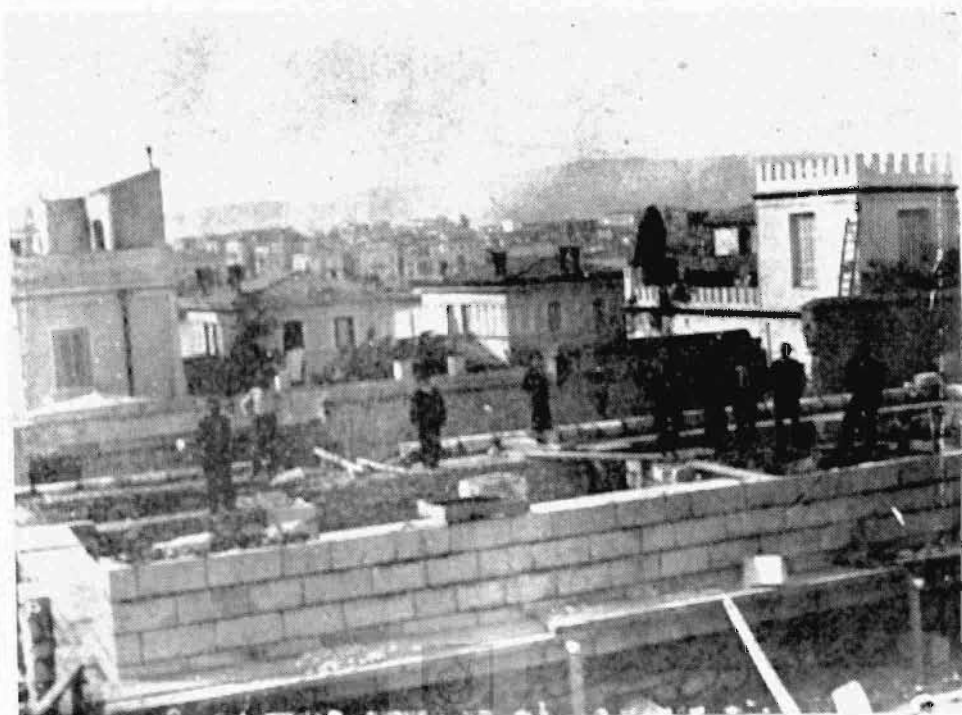
Γ. Ἀγνίδης

Κ. Νικολαΐδης

Α. Πασχόπουλος

Πολ. Χρησιδης

Ν. Δημόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Έναρξιν ἀνυψώσεως τοιχοποιϊῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Θεμελιώσεις

Ε΄.

ΣΧΟΛΙΑΙ

R. J. P.

Per Lei sono ben appropriate le parole del libro dei Proverbi.

« Chi troverà una donna forte? Ella è preziosa come le cose portate di lontano e dall' estremità della Terra.

In Lei riposa il cuore del suo sposo.

Ella gli renderà del bene, e non del male, per tutti i giorni di sua vita. Apre la mano al miserabile e stende le palme al poverello.

Fortezza e decoro sono il suo indumento e sarà lieta nell'ultimo giorno. Con saggezza aprì la sua bocca e la legge della bontà governò la sua lingua.

Fu attenta al movimento della sua casa, e non mangiò il pane nell'ozio

Sorsero i suoi figli e la predicarono beatissima: si levò il suo marito e la lodò.

Molte son le fanciulle che hanno adunate ricchezze: Ella le ha superate tutte quante.

Fallace è l'avvenenza e vana la beltà: la donna che teme il Signore sarà quella che avrà lode.

Datele del frutto delle sue mani, e le sue opere la celebrino alle porte della sua Città »

Istanbul, 26 Aprile 1938

Della R^a Scuola Italiana Femminile di Constantinopoli

LA DIRETTRICE:

Suor M. ANTONIETTA LANGE Superiora

Δι' αὐτὴν προσαρμόζονται αἱ λέξεις τοῦ βιβλίου τῶν Παροιμιῶν.

«*Τὶς θὰ ἐξεύρη μίαν γυναῖκα ἰσχυράν;* Αὕτη εἶναι πολύτιμος ὥς τὰ ἀπὸ μακρόθεν προσαγόμενα ἀντιζείμενα ἐκ τῆς ἄκρας τῆς Γῆς.

Ἐν αὐτῇ ἐφησυχάζει ἡ καρδία τοῦ συζύγου.

Αὕτη θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν καλὸν καὶ οὐχὶ κακόν, δι' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἀνοίγει τὴν χεῖρα εἰς τὸν ταιλαίπωρον καὶ ἀπλώνει τὰς παλάμας εἰς τὸν δυστυχοῦντα.

Δύναμις καὶ εὐπρέπεια εἶναι τὸ ἔνδυμά της, καὶ θὰ εἶναι χαρίεσσα εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν. Μὲ σωφροσύνην ἡνοιξε τὸ στόμα καὶ ὁ νόμος τῆς καλωσύνης ἐκυβέρνησε τὴν γλῶσσαν της.

Ὑπῆρξε προσεκτικὴ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ οἴκου της, καὶ καὶ δὲν ἔφαγε τὸν ἄρτον ἐν ὀκνηρίᾳ.

Ἀνεφάνησαν τὰ τέκνα της καὶ τὴν ἐκήρυξαν μακαριωτάτην.

Ἠγέρθη ὁ σύζυγος καὶ τὴν ἐπήνεσεν.

Πολλὰ εἶνε τὰ κοράσια, ἅτινα ἐσύναξαν πλούτη.

Ἐκείνη τὰ ὑπερέβη ὅλα.

Ἀπατηλὴ εἶναι ἡ χάρις τῆς ζωῆς, ματαία δὲ ἡ ὡραιότης: ἡ γυναῖκα, ἥτις φοβεῖται τὸν Θεόν, θὰ εἶνε ἐκείνη, ἥτις θέλει ἔχει ἔπαινον.

Δώσατέ της, καρπὸν τῶν χειρῶν της, καὶ τὰ ἔργα της, θὰ ἐξυμνήσωσιν αὐτήν, εἰς τὰς θύρας τῆς Πόλεώς της.

Ἰστανμπούλ, 26 Ἀπριλίου 1938.

Ἀδελφὴ Ἡγουμένη Μ. ΑΝΤΩΝΙΕΤΤΑ ΛΑΝΤΖΕ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Τῆς Βασιλικῆς Ἱταλικῆς Σχολῆς Θελέων Κωνσπόλεως

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ

Τὰ ἐν Πριγκήπῳ ἄρρενα ὀρφανὰ τῆς ἡμετέρας δικαιοδοσίας πλειστάκις ἠσθάνθησαν καὶ αὐτὰ τὴν προστατευτικὴν καὶ ἐλεήμονα χεῖρα τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Καϊβάνο μὲ ἀνεπιτήδευτον καλωσύνην καὶ μὲ εὐαγγελικὴν ἀφάνειαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἔργον, φιλοτίμως ἐπεκτεινομένην ἀπὸ τοῦ φιλανθρώπου οἴκου τῆς μέχρις αὐτῶν ὅτε μὲν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τυχὸν ἐλλείποντα, ὅτε δὲ διὰ νὰ σκορπίσῃ ἐν ἡμέραις χαρμοσύναις τὴν χαρὰν καὶ τὰ σκιρτήματα εἰς αὐτά.

Διὰ τοῦτο ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ὀρφανῶν τὸ ὄνομα τῆς μακαρίτιδος Αἰκατερίνης Β. Καϊβάνο παραμένει κεχαραγμένον καὶ ἀλησμόνητον.

Ἄλλ' οὐδ' εἶναι δυνατόν καὶ νὰ λησμονηθῇ, διότι οὐ μόνον τὰ ὀρφανὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου μας διδάσκονται νὰ εὐγνωμονοῦν πρὸς τοὺς καλοὺς προστάτας των, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἔργον τῆς μακαρίτιδος συνεχίζει χριστιανοπρεπῶς ὁ ἐνθουσιώδης καὶ πρόθυμος εἰς ἔργα φιλανθρωπίας σύζυγος αὐτῆς κύριος Βικέντιος Καϊβάνο, ἱκανὰ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν πράττων καὶ πολλὰς προσδοκίας ἐμπνέων εἰς τὸ ἄσυλον τῶν ὀρφανῶν χάριν τῆς μνήμης τῆς συζύγου αὐτοῦ Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ἀγείρως.

Ἰσταμποῦλ τῇ 18 Ἀπριλίου 1938.

Ἡ Ἐφορία τῶν Ρωμ. Ὀρφανοτροφείων

Ὁ Πρόεδρος

ΒΛ. ΜΙΡΜΙΡΟΓΛΟΥ

Ὁ ἔφορος γραμματεὺς

ΜΑΡΙΝΟΣ

L'Orfanotrofio Italiano «PRINCIPE di PIEMONTE» serbera un ricordo imperituro alla carmemoria della signora CATERINA CAIVANO, che passò sulla Terra amando e beneficcando.

Ella fu un anima veramente eletta, la quale dopo la famiglia, a cui consacrava tutti i suoi ideali, prodigava il resto delle sue cure ed effondeva le effusioni del suo grande cuore, in sollievo del povero e del negletto.

La sua memoria non cadrà nell'oblio, perché la carità, dopo le opere che irradia sulla Terra, si perpetuerà in eterno nei Cieli, come nei cuori di coloro che sono beneficati.

25 Aprile 1938

Suor ANGELA APPICCI, Superiora.

Τὸ Ἰταλικὸν Ὀρφανοτροφεῖον «Πρίγκηψ τοῦ Πιεμόντε» θέλει διαφυλάξει αἰδίου ἐνθύμιον εἰς τὴν ἀγαπητὴν μνήμην τῆς κυρίας Αἰκατερίνης Καϊβάνο, ἣτις διήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπῶσα καὶ εὐεργετοῦσα.

Αὕτη ὑπῆρξε μία ψυχὴ πραγματικῶς διακεκομμένη, ἣτις κατόπιν τῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν ὅλα τὰ ἰδεώδη της, παρείχε τὸ ὑπόλοιπον τῶν φροντίδων, καὶ διεσκόρπιζε τὰς ἐκχύσεις τῆς τρανῆς καρδίας της, εἰς ἀνακούφισιν τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ παρημελημένου.

Ἡ μνήμη αὐτῆς δὲν θὰ ἐξαφανισθῇ ἐν τῇ λησμοσύνῃ, διότι καὶ ἡ ἐλεημοσύνη, κατόπιν τῶν ἔργων ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, διαιώνίζεται ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅπως ἐν ταῖς καρδίαις τῶν εὐεργετηθέντων.

25 Ἀπριλίου 1938

Ἀδελφὴ Ἡγουμένη ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΠΠΙΤΣΙ

Orfanotrofio Antoniano

del Can. A. M. Di Francia

CORATO - Bari

FEDE MUNIFICENZA ZELO

DALLA GRECA TERRA

A QUESTO SANTIFICATO LUOGO

LEGANO

CATERINA CAIVANO

BENEFATTRICE INSIGNE

DONNA DI VIRTÙ PRECLARI

PROVA DI CARITÀ CRISTIANA

LUCE DI GENEROSO ALTRUISMO

ALL'UMANITÀ FRAGILE

CADENTE

NEL MONDO E NEL TEMPO

ETERNI

NELLA ETERNITÀ DI DIO

A. D. MCMXXXIX

ΑΝΤΩΝΙΑΚΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΠΡΕΣΒ. Α. Μ. ΝΤΙ ΦΡΑΝΤΣΙΑ

ΚΟΡΑΤΟ - Μάρι

ΙΤΑΛΙΑ

ΠΙΣΤΙΣ ΓΕΝΝΑΙΟΛΩΡΙΑ ΖΗΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΗΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΕΝΟΝ ΤΟΥΤΟ ΜΕΡΟΣ,

ΣΥΝΔΕΟΥΝ

ΤΗΝ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΚΑΪΒΑΝΟ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΥΕΡΓΕΤΡΙΑΝ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

ΔΕΙΓΜΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

ΦΩΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΑΛΤΡΟΥΙΣΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

ΠΗΠΤΟΥΣΑΝ

ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ ΚΑΙ ΕΝ Τῷ ΧΡΟΝῳ

ΑΙΩΝΙΟΙ

ΕΝ Τῇ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

A.D. MGMXXXIX

J. M. J.

L' Asile de Vieillards des Petites Soeurs des Pauvres garde un pieux et reconnaissant souvenir à Madame CAIVANO, qui digne émule de Monsieur CAIVANO, était une de leurs bonnes Bienfaitrices.

Madame CAIVANO aimait les pauvres et savait le leur prouver par ses libéralités, qui étaient toujours faites en vue de leur procurer un peu plus de bien être, que tous savaient apprécier.

Istanbul, le 22 Avril 1938

Soeur ANTONETTE

Superieure de l' Asile Petites Soeurs des Pauvres.

Τὸ Ἀσυλὸν τῶν Γερόντων « des Petites Soeurs des Pauvres » φυλάσσει εὐγνωμόνως ἐν εὐλαβὲς ἐνθύμιον διὰ τὴν κυρίαν Καϊβάνο, ἣτις ἀνταξία συναγωνίστρια τοῦ κυρίου Καϊβάνο, ἡγάπα τοὺς πτωχοὺς καὶ ἤξευρε ν' ἀποδεικνύη τοῦτο αὐτοῖς διὰ τῶν γενναιοδωριῶν της, αἱ ὁποῖαι ἐξετελοῦντο πάντοτε, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τοῖς παράσχῃ περισσοτέραν εὐεξίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἤξευραν νὰ ἐκτιμήσουν.

Ἰσταμπούλ τῇ 22 Ἀπριλίου 1938.

Ἡ Ἡγουμένη τοῦ Ἀσύλου

ΑΔΕΛΦΗ ΑΝΤΩΝΙΕΤΤΑ

Ella era di quelle anime che riscaldano tutto intorno a sè. Si rimaneva colpiti della sua grazia e dal riservato splendore di tutta la sua persona, dell' inesauroibile sorgente della bontà di sue cuore verso i poveri.

Quale magnificenza chiudeva l'anima sua nella quale i tre amori: Dio, Famiglia e i poveri, in piena unità, irradiavano da tutti i suoi atti, e divenivano fosforescenti, nelle sue parole, nelle sue azioni come attraverso un cristallo tersissimo.

Tutti l'hanno pianta e la sua morte più che un tramonto fu un' aurora. Viva in benedizione la memoria della buona e cara Signora.

C/poli il 23 Aprile 1938.

SUOR BIELLA
Superiora Artigiana.

Ἡ Αἰκατερίνη ὑπῆρξε ἐκ τῶν ψυχῶν ἐκείνων, ποῦ τὸ πᾶν θερμαίνουσιν πέριξ αὐτῶν. Ἐμείναν ὅλοι ἐκπληκτοὶ ἐκ τῆς χάριτός της, τῆς φωτοβόλου ὑπάρξεώς της, καὶ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς καλωσύνης τῆς καρδίας της.

Ποίαν μεγαλοπρέπειαν περιέκλειεν ἡ ψυχὴ ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ τριπλῇ ἀγάτῃ: Θεός, Οἰκογένεια καὶ Πτωχοί, ἐν πλήρει ἐνώσει ἡκτινοβόλουν ἐξ ὅλων τῶν πράξεών της, καὶ ἐγένοντο φωσφορίζοντες εἰς τὸ λέγειν της, εἰς τὰς ἐνεργείας της ὡς διὰ μέσου ἐνὸς διαφανεστάτου κρυστάλλου.

Ὅλοι τὴν ἔκλαυσαν, ὁ δὲ θάνατός της ἀντὶ μιᾶς δύσεως, ὑπῆρξεν μία διανγεστάτη χαραυγὴ.

Ζήτω ἐν εὐλογίᾳ ἡ μνήμη τῆς καλῆς καὶ ἀγαπητῆς Κυρίας.

ΚΗολις 23/4/1938.

Ἀδελφὴ Ἡγουμένη Μπίελλα

ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ ΑΡΤΙΤΖΙΑΝΑΣ

Τὸ ἀργυροῦν φέρετρον
τῆς σοραῦ τῆς αἰοιδίμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς
ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ὁ ἀείμνηστος Μακαριώτατος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
μὲ τὸν Ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὲ τὰ Ὁρφανὰ
τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης
πρὸς τὸ ὅποιον θ' ἀφιερῶνται οἱ καθαροὶ πόροι τῆς Ἐκκλησίας

Ζ.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν ἐκφράζει διὰ τῆς παρούσης τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐκάστοτε εὐεργετουμένων ἐνδεῶν ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας Β. Καϊβάνο, καὶ εὐχεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀειμνήστου κυρίας Αἰκατερίνης Καϊβάνο.

Τὸ ὄνομα τῆς εὐγενεστάτης οἰκογενείας Β. Καϊβάνο συνοδευόμενον μὲ πᾶσαν ἀγαθοεργὸν ὑποστήριξιν ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν θὰ μείνῃ πάντοτε γραμμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν.

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Πέραν τῇ 25 Ἀπριλίου 1938

Ἡ Πρόεδρος
ΕΛΕΝΗ ΤΑΠΤΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος ἐκφράζει διὰ τῆς παρούσης τὴν αἰθαλῇ εὐγνωμοσύνην τῶν ἐκάστοτε εὐεργετουμένων πτωχῶν ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας Β. Καϊβάνο καὶ εὔχεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τῆς ἀειμνήστου κυρίας Αἰκατερίνης Καϊβάνο.

Τὸ ὄνομα τῆς ἀξιοτίμου καὶ εὐγενεστάτης οἰκογενείας Β. Καϊβάνο συνοδευόμενον μὲ πᾶσαν ἀγαθοεργὸν κίνησιν καὶ ὑποστήριξιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν θὰ μείνῃ πάντοτε γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος.

Ἡ παροῦσα ὁμόφωνος ἐκδήλωσις ἡμῶν ᾗς ἀποτελέσῃ δι' ὑμᾶς ἐλάχιστον δεῖγμα τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἡμῶν δωρεῶν, τῶν ὁποίων καὶ ἀξία ἐπιβραβεύσεως τυγχάνει δικαίωμα μοναδικὸν καὶ ἀναιφαιρέτον τοῦ προστάτου τῶν πτωχῶν Θεοῦ.

Διατελοῦμεν μετ' ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος.

*Οὐρανία Ἰωσηφίδου
Κλημεντίνη Ἀθανασιάδου
Δόμνα Παπαδοπούλου
Θεοπίστη Ἰωαννίδου
Κοραλία Κομνηνοῦ.*

Πρὸς τὴν Ἐσωτερικὴν Συνέλευσιν
τῆς Δημοκρατίας Βελουκῆς

-43. Κύριε Συνεδρεῖ

Ἡ ὑποφαινόμενη γραμὴ Ἀφιερώσῃ ἐνὶ τῇ
κατοικίᾳ εἰς ἐξοικονομητὸν οἶκόν τῆς κοινότητος
τῆς ἡμετέρας κοινότητος τοῦ ἔτους 1911
συγχένουσα γραμὴ, σήμερον ὡς ἐκ τῆς καίριας

Ἡ ὑποφαινόμενη Ἀφιερώσῃ ἐνὶ τῇ
κατοικίᾳ εἰς ἐξοικονομητὸν οἶκόν τῆς ἡμετέρας
κοινότητος συγχένουσα γραμὴ καὶ ἄλλο προσέτι
ἔχει ἐνάρκων προδωρικῶς ἡ δαμωτὴς ἡ τοῖς δημο-
κρατικοῖς ὅπως, διότι σήμερον ἡ οἰκία ἔρχισεν
οὐκ ὀλίγα νὰ καταρρέῃ, διὰ νὰ μὴ συμβῇ διαρρεῖ-
τον καὶ διὰ μερικὰς μόνον ἡμέρας παραμαρτυρεῖν
ὅπως δεχθῇ τὴν ἀνωτὴ γραμὴν μέχρι τοῦ ὅτι
αὐτὴ διαμεινωμένη κατακίαν δι' αὐτὴν.
Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαμαρτυρίᾳ

 SISMANOGLIO
MEGARO

SISYPHEO
MEGALIO

ΤΥΠΟΙΣ ΦΑΞΙΛΕΤ
